

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

சு. புந். சந். டகூ.] சூஅாசச (வந). ஜப்பசி டு. ட. தேதி வியாழக்கீழமை, Thursday, October 10, 1844. [Vol. IV. No. 19.

நித்தியாநித்தியவித்தியாசம்.

நும். வித்தியாசம்.

உலக பிரபஞ்சங்களினற்பத்தினம்.

தூக்கெந்த நரகத்தின் கொடூரமான வேதனைகள் மகா சூழன்மென்றும் இப்பேர்ப்பட்ட ஆக்கினைக்குள் இருக்கலாகாதென்றும் அவைகளுக்குச் சப்பிப்போவதற்கடைமானியின்னதென்றும் உத்தேசிந்தெடுத்து உலகமனுஷனுக்குவெண்டிய சூருமென்றும் துண்டைத் தடுத்த அடையாளம்வெண்டியதென்றும் கேட்டாயாகிற் போய்யான் பிரபஞ்ச வாழ்வுகளை நம்பாமலேக கடைவுளைத் தேடி அவருடைய சித்தத்தின்படி நடக்கிறதே கண்டவடைமானமென்றும், ஆனால் பூலோக வாழ்வுகளாகிய பொன், வெள்ளி, நவரத்தினம், பட்டு; சவாது, கலத்தூரி இவையெல்லாம் கூடச் சம்பாதித்திருக்கிறவனுக்குச் சந்தை வரிசை இராக்கிய பரிபாலனமுண்டாமென்றும் ஸ்திரி சுகபோக செல்வங்குறையாதென்றும், வீரரூதத்துவப்பிரதாபமுண்டாமென்றும் நினைத்து உலகத்திலே மனுஷி தீரவியமே தேட அலைகிறதெல்லாமற் சுகிற் புண்ணியங்களைத் தேடாமற்போகிறார்கள் ஆனால் இப்படிப்பட்ட பிரபஞ்ச வாழ்வுரைப்படவருக்கமாட்டாது. அகிலமே அநித்திய வாழ்வுகளென்ற வேதயதாரணத்திலே சொல்லியிருக்கிறதாவது—வரனித்தால் வரனித்தாதே தோமேத்தோ மனியா வரனித்தால்—என்பது உலக பிரபஞ்ச வாழ்வுகளெல்லாம் விழல் விழலாமென்றவாறு. அதேபடியென்றால்—உலக பிரபஞ்ச வாழ்வுகளெல்லாமபத்தம், பற்றாய் விசாரித்தாயானால் தீரவியமே பெற்று ஸ்திரி போகஞ்சுக்கித்து பரிநாமத்திலே தழைத்துப் பிரதி வெருமானத்திலே பிரதாபித்து வீரரூதத்துவத்திலே பரிபாலித்து மகராசனாய் உலக சுகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு வருகிறதே உலக பிரபஞ்ச வாழ்வுகளில் நீடிக்கிற பாக்கியங்கண்டவனாக. அதேதென்றும் பொன், வெள்ளி என்னப்பட்டவைகள் நிலத்தின் ஊத்தை யென்றிருக்க, விவையேற்பெற்ற புழுசு, சவாது, கலத்தூரி, மிருகத்தின் கஷ்டமென்றிருக்கப் பட்டுப்பட்டாவனிகள் வண்டுகளுடைய நுரையாயிருக்க இப்படிப்பட்டவைகளில் நீடிக்கிற பாக்கியமுண்டாருமோ? இந்த நெருந்தையான வாழ்வுகளை அனுபவிக்கிறவனுக்கு மனச் சுவை திராமற் சுகத்திலேதானே விளைவருகின்றது. தீரவியத்திலே சர்ப்பனை வீரரூதத்திலே அலைச்சல் இப்படியே உலக பிரபஞ்ச வாழ்வுகளை எத்தனைக்க அனுபவித்தாலும் அத்தனைக்கு மனச் சஞ்சலமும் புத்தி மயக்கமும் உண்டாயிருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. பாதாகா! இப்படிப்பட்ட நெருந்தையான வாழ்வுகளுக்காக நித்தியபரகதி வாழ்வுகளை மறக்கலாமோ? சிலத்தின் ஊத்தைக்கோ உன்னென்றியை விட்டகலுகிறாய். மிருகத்தின் கஷ்டத்திற்கோ உன்னுத்தும்த்தை நரகத்திலே தள்ளுகிறாய். நீசுதமான மோக சுகத்துக்கோ நித்திய பேரின்பநன்மைகளை ஓழ்க்கிறாய். இந்த மண்ணைக்கட்ட வாழ்வுக்கோ ஓட்டமு நடைபுறமாயோடித்திரிந்து இராபென்றும் பகமென்றும் பாராமல் பாவமென்றும் புண்ணியமென்றும் விசாரியாமலவகமலர்ந்துகிறாய். அனுதின் மிப்படிப்பட்ட பொய்யானவாழ்வுகள் அவனவனை அங்குமிங்கும் சதிக்கிறதை வந்துபார். மாதுரோராய பூபதியென்ற இராசாதி நன் சீமையை பாண்டிருந்தகையில் அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கிற குடியானவர்கள் வந்துகூடி அவனைப்பிடித்து திரளாய் அடித்துதைத்துக்கொள்ளாத பங்கமெல்லாங்கொண்டு கைகளைபும் வாங்கித் தெரு வீதிகளெல்லாம் இழுத்துக்கொண்டு திரிந்து பின் காட்டிலேகொண்டுபோய்த் தலையை வெட்டி எறிந்து போட்டு வந்தார்கள். இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் சொற்ப வாழ்வுகள் சதிமானம் பண்ணுகிறதைக் கண்டாயோ? இவ்வண்ணமே வீரத்தத்துவ பூபதி இராசாவென்பவெண்டுட்டாவகமும் இராசக்கியபாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது, அசுப்பிலே சுகிகாரர் வந்து அவனைப் பிடித்துக் கொன்றுபோட்டார்கள். பிரபஞ்ச வாழ்விற் சுகமே அநிதியேது சொல்லு? வேவவேத்திராசனென்கிற தளகத்தன் ஆரேகஞ் சீமைகள் பேரிலேதளமெடுத்து யுத்தம்பண்ணி வெட்டி

க்கெவித்தட்டி இராக்கியமாண்டு கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு சோராயத்திலிரண்டு கண்ணுமிழந்து வடக்குச் சீமையும் போக்கடித்துப் பிறர் இராக்கியங்களிலே போய்ப்பிச்சை இரந்துண்டு இரப்பாளியாக மரணமடைந்தான். இவ்வலக பராக்கிரமசா வியாயிருந்தவர்களுக்கு முடிந்தது கண்டாயோ? வாதின இராசாவென்றவன் சீமையுமிழந்து இருந்த பதியிழந்து கிறகுழிதைகளுக்குப் பள்ளிக்கூடம் போட்டு உபாத்தியாய் இருந்து கொண்டு மரணபரியந்தமித்த அடைவே நாட்போக்கினான். கண்டாயோ கண்டாயோ பிரபஞ்ச வாழ்வுகள் செய்கிற சதிமானம். இதுவுமன்றி அரசாபதி இராசா எழுபது இராக்கியங்களைச் செய்துக்கி வாழ்ந்திருந்தான். அவனுக்கு கடைசியில் ஒரு மாற்றான் கையில் அகப்பட்டு இரண்டு கையுள் தறிப்பிண்டு சிறையாக இருந்திருந்தான். இப்படியிருக்கிற பிரபஞ்ச வாழ்வை நம்புவார்களோ, இந்தப் பிரபஞ்ச வாழ்வு மகாவஞ்ச நினைந்த சதிமானமாயிருக்கிற தல்லாதே வேடுரு நிலையுக் காணுது அழியாத மோட்சத்தைத் தந்தருகிற பெருமையுடைய சேவீத்து நிற்கிறதும் அவருடைய சித்தத்தின்படி நடக்கிறதும் பலவாயிருக்குமெல்லாமல் மற்றதெல்லாம் விழல்விழலாமென்றவாறு. இன்னுக்கேள்—வசைய நகரில் அநேகம் இராசக்கியத்திற்கு சதிமதிக்கிறதாயிருந்த வெங்கடபிரகாசமலித் இராசாக்களுக்கு நரபதிராசனாய் வெரு சேனை படைகளுக்குக் கறுவியமாயெடுத்த காரியஞ் செய்து முடிக்கிறவனாய்த் தனது செனங்களை இரக்கிக்கிறவனாய்த் திரளான துணுக்கப்பட்டையைச் சங்கரிக்கிறவனாய் வீராதீவரன் தலையை வெட்டிவிருதைப்பறித்தவனாய்ச் சமுத்திரநாதனாயானகனைப் பிடிக்கிறவனாய் வெரு ஓட்டோல் கருயும் உலகத்துக்கெல்லாம் நரபதிராசா நான் தானென்று சொல்லியிருந்தவன் சீமைபதி இழந்து வெரு துக்கமடைந்து செத்தான். இந்த உலகத்திலே பொய்யான பிரபஞ்சவாழ்வை நம்பி வருகிற ஒடுக்கத்தைக் கண்டாயோ? இதுவுமன்றி இராணி சுருபியூதரைடயென்ற இராசாவின்னுடைய ஸ்திரியானவள் அவனுடைய மந்திரிமாரில் அழகுள்ளமந்திரிபேரிலேமோகித்து இவனை அழைக்க இவன் மாட்டேனென்று சொல்ல அவளுக்கு மனதிலே கோபமெழும்பிச் கற்புள்ள மந்திரியைக் கொல்ல நினைத்து இராயரிடத்திற் போய் இன்னமந்திரி தன்னை அழைத்தானென்ற விக்கையிட்டதினால் இராயர் மந்திரியை வரச்சொல்லி மந்திரி தலையை வெட்டுவித்தான். அப்போது அந்தமந்திரியின்னுடைய ஸ்திரியானவள் தனது புருஷன் தலையைக் கையிலேத்திக்கொண்டவந்து இராயர் முன்னே விட்டெறிந்து இதோ என் நேசமுள்ள பத்தாவின் தலையை வெட்டுவித்தது நீரோ? இவர் பேரிற் குற்றமேது? காரணமேது? நீர ஆரோபித்த குற்றமபத்தமென்று மழுமெடுத்துச் சத்தியமபண்ணிக்கொடுக்கிறெனென்று மழுவைக் கையிலேந்த அவருடைய கைவேகத்தை இராயர் கண்டு தன்னுடைய ஸ்திரி பேரிற் குற்றங்கண்டதென்று சொல்லி அவனை அழைத்துக் குற்றத்தை அவள் பேரிற் சுமத்தி அவமானத்தோடு தெருவீதிகளில் அடிபடச் சேவகர் கையில் கையளித்து எரிக்கிற குறையிற் போட்டிச் சுட்டுப்போடக் கட்டையிட்டான். கண்டாயோ இந்த நெருந்தையான இச்சைக்காக நரகத்திலே விழுக்கிறவர்கள் மெத்த உண்டு. இந்த சுகி சித சுகத்துக்காக ஆத்தும்த்தைக் கொடுக்கலாமோ? ஆபால்! ஏபெசா என்ற பட்டினத்தீர் சுகமாய் வாழ்ந்திருந்த ஒரு ஸ்திரியும் புகானூர் தங்கலிற் பிரியாத நேசத்துடன் இருக்கிறபோது புருஷன் மரித்தான். அந்த ஸ்திரியானவள் மரித்த பின்பு புருஷனுடனே சாவவேனுமென்று துணுத்து தன்னு புருஷனைப் புதைத்தகல்லறையின் மேல் இருந்து ஒருபுகிப்புல்கொள்ளாமற் சாவேனென்றிரவும் பகலும் ஓயாமல் அழுதுகொண்டிருப்பான். அதற்குச் சமீபமாய் ஒரு கள்ளனை வெட்டிச் சூலுவெய் போட்டிருந்தது. அந்தக் கள்ளனுடைய பிரேதத்தைத் திரிடாமற் காத்திருந்த சேவகருருவன் அழுகிற சத்தத்தைக் கேட்டு அவனருகே சென்று நள்ளி வசனங்களைச் சொல்லி அவருடைய தாகத் தீரவும் பட்டினி பசியாறவும் தண்ணீரும் புகிப்புல்கொடுத்து மன

துக்கேற்ற ஆறுதல் சொல்லிப் பாவத்துக்குள்ளாக்கிக்கொண்டு மோகபாவத்திலே வெகு நேரம் போக்கிக்கொண்டிருக்கிறபோது அவன் காத்திருந்த கழுவிலிருக்கிற பிரேதத்தினுடைய வெந்து சனங்கள் பிரேதத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். பிரேத சேவகன் வந்து தான் காத்திருந்த கழுவிலிருந்த பிரேதத்தைக் காணாமல் வெகு சலிப்புடனே வந்து கல்லறையில் அழுதுகொண்டிருந்த ஸ்திரியோடே சென்றான். அப்போதவன் கல்லறையையும் என் புருவின் பிரேதத்தைக் கல்லறையிலிருந்து வெட்டியெடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பேரான பிரேதமிடமாகக் கழுவிலே நாட்டிவைக்க வாருமென்று சொல்லி அவனோடு கூடக் கல்லறையை வெட்டித் திறந்து தன் கிடுகெழுள்ள புருஷனுடைய பிரேதத்தை எடுத்துக் கழுவிலே போட்டுவிட்டான். உலக நடப்பைப்பகண்டாயோ? ஆபாஸ்! அறித்தியமாகியபொய்யான வாழ்வுகளை நம்பாதே, இதுக்கொ நரகத்திற்குப் போகவேண்டாமென்றிருக்கிறாய். இத்தகோ நித்திய ஆனந்தமோட்சத்தை அரோகிக்கிறாய். பிரபஞ்ச வழிகளெல்லாம் இவ்வழிவே மோசடபோக்கி மனுஷனுடைய ஆத்துமத்தைக் கெட்டுப் பரகதி வழியைச் சேரவொட்டாமலவிக் கண்டபண்ணிக்கொண்டிருக்கிறதென்றறி. நீமோசம்போகாதபடிக்குப் பொய்யான பிரபஞ்ச வாழ்வுகளை நம்பாமற் புண்ணிய வழியை நம்பியிருந்து உலகத்திலே திரிவாய்.

இம். வித்தியாசம் முற்றுப்பெற்றது.

குறள்—யக. அகிராயம்.

சேய்நன்றியறிதல்.—On Gratitude.

நக. பயன்றுக்கார் செய்தவுதவி நயன்றுக்கி
என்மை கடலிற் பெரிது.

ப. இவர்க்கு இது செய்தால் இன்னது பலிக்குமென்று அந்தப் பயனை ஆராயாதவராகி ஒருவனுக்குச் செய்த உதவியினுடைய நீதியை ஆராய்ந்துபார்த்தால் அந்த நன்மையானது கடலினும் மிகப் பெரிதாம்.—எ—று.

If we weigh the excellence of a benefit which is conferred without weighing the return, it is larger than the sea.
Drew.

நாச. தினைத்துணைநன்றி செயினும்

பனைத்துணையாய்க்கொள்வர் பயன்றெறிவார்.

பு. தமக்குத் தினைபளவு உபகாரத்தை ஒருவன் செய்தானாலும் அதை அந்த அளவாக நினைபாமற் பனையளவாக மனதிலே நினைத்துக்கொள்வர் அந்த நினைப்பின் பயனைத் தெரியத்தக்கவர்.—எ—று.

Though the benefit conferred be as small as a millet seed those who know its advantage will consider it as large as a palmyra-tree.
Drew.

Small as a grain of millet

Though it be, large as a towering palm

A benefit to grateful eyes appears.

Ellis.

தென்சமுத்திரத்தீவில் நடந்த சங்கதி.

(Missionary Enterprises in the South sea.)

Continued from page 174.

இப்படியே (சூஅநாயம்) ஆண்டு வைகாசி மீ. உச. தி. (இராயத்தியாவை) வீட்டுக் கப்பலெறி நாலைத்துரைக்குள்ளே (மங்காலி) தீவில் ஒருநாட் சாயங்காலம்போய்ச் சேர்ந்து, சேர்ந்த செய்தியை அவ்விடத்தில் நாங்கள் நியமித்து வைத்த போதகர்களுக்கு அறிவிக்க ஒரு கிரயப் பிரங்கியைத் தீர்த்தோம். அவர்களுள் பெரிய பந்தங்கொளுத்தி எங்களுக்கு அண்டயாளங்காட்டினார்கள்.

மற்றநாட் காலம்பெற நாட்கள் சரைக்குப் போன பொழுது உவாத்திமார் தங்களுக்குச் சென்று கட்டின வீடுகளுள் தேவாராத்தனக்காரகோலிலும் மெத்தகிறப்பாக உயர்ந்த மேட்டிலே கட்டப்பட்டிருக்கிறதைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டோம். தீவாருடைய சுண்ணாம்புச் சிவர்க்குடிசைகளுள் தெருவாக்கு இரண்டுபக்கத்திலும் நிரையாகக் கட்டப்பட்டிருந்தன. போதகர் எங்களைத் தெருவழியாய்க் கூட்டிக்கொண்டுப்போய்த் தீவாருடைய வீவாசலகளைக் காட்டின பின்பு பிரதானியின் வீட்டுக்கு அழைத்துப்போனார்கள். பிரதானியும் நாங்கள் வருவடமென்பதை அறிந்து எங்களுக்கு விருந்துபண்ணிவைத்துக்கொண்டிருந்தார். நாங்கள் இவ்வீட்டுக்குப்போய்த் தைக்கொடுத்தும் டேகிச் சாப்பிட்டதின் பின் நாங்கள் தூரத்திலிருந்து வந்தவர்களானதினாலே எங்களுக்கு அந்த உணியை நெய்த சேலைகளில் இரண்டு மூன்று கச்சுக்களை உபகாரமாகத்தந்தார். நாங்கள் திருப்பப் போதகர்களுடைய வீட்டுக்குப் போயிருக்கையில் தீவிந் கிறிஸ்தவர்களெல்லாரும் கூடிச் சிவாபலகாரவருக்கங்கையுஞ் சிவர்க்கேலகாரும் உபகாரமாகக் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்கள் எங்களைக் காணவந்தபொழுது காண்பித்த மரசா தையையும் அவர்களுட்குத்திருந்த உடையின் விதத்தைப்பற்றி கண்டபொழுது எங்களுக்கு அது மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டத்தக்கதாய் இருந்தது.

அன்று சாயந்தரமாக ஒரு பிரசங்கம்பண்ணும்படி சனங்களை அழைத்தனுப்பின தருணத்திலே கிறிஸ்தவர்களும் மார்க்கத்துக்குச் சாய்வாயிருந்த மற்றும் அஞ்ஞானிகளுமாக எண்ணூறு சனமே போல வந்து கூடினார்கள் அவர்களுடையபாஷையும் (இராயதோங்கு) தீவாருடைய பாஷையும் கொஞ்சங்குறையச் சரியாயிருந்த தினாலே அவர்களுக்கு (இராயதோங்கு) பாஷையிலே 'அவர் தமது இரட்சகராகிய இயேசுக்கிறிஸ்து மூலமாய் அந்தப் பரிசுத்தாவியை நமக்குச்சம்பூரணமாகக்கொடுத்தருளினார்—இந்தவார்த்தை உண்மையுள்ளது' என்ற இந்த வாக்கியங்களைக் குறித்துப் பிரசங்கம்பண்ணினோம். என்னுடனேகூடப்போகவேண்டுமென்று நினைத்திருந்த (பாகிதி) என்பவனும் அவனுடைய மனைவியும் இந்தத் தீவில் இவ்வேளையிலிருந்தார்கள் நான் இவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போகவருந்ததைச் சனங்கள் கேள்விப்பட்டி அஞ்ஞானிகள் முதலாகக் கிறிஸ்தவர்களெல்லாரும் ஏன்னைத் தெரிந்தவருடையனான அவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போகக்கூடாதென்று அவர்கள் தங்களுக்குள்ளே வாசமாயிருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். ஆகையால் அவர்கள் சொல்வதற்குத்தாட்படி அவர்கள் கேள்விக்கு இடங்கொடுத்தேன்.

இத்தத்தீவில் முதன்முதற் போதகர்கள் வந்தபோது அவர்களுடைய மனைவிகளுக்குச் சம்பலித்த இழப்பமான காரியங்களை மூன் மூன்று திட்டத்திலெழுதியிருக்கிறேன். இத்தத்தீவாருக்குள்ளிருந்த (தீயிழ) என்பவன் யரித்ததினாலே வெகு தாழ்ச்சிகுண்டாகவதுவாயிற்று. அகிலமீவ்வேளை இவர்களுக்குக் கிறிஸ்துமார்க்கப் போதனைக்குட்பட்ட அஞ்ஞானியேரிருந்தார்கள். இவ்விடத்திலுள்ள மற்றும் அஞ்ஞானிகள் வெகுகுழப்பங்களைப்பண்ணினார்கள் என்கிறதாகப் போதகர் எங்களுக்கு அறிவித்தார்கள். எப்படியெனின சிலவேளைகளில் இத்தத்தீவில்தவர்கள் ஒய்வுகாளிலே தேவாராதினைக்காகப் போய்க்கூடியிருக்கையில் அஞ்ஞானிகள் கோலிலுக்குமூன்றே வந்து கூத்தாடிக் குரவையிட்டு நிந்தையாய்ப் பேசுவாடனர் மெலும் இந்த அஞ்ஞானிகள் கிறிஸ்தவர்களுடைய வீவாசலகளைக் கூட்டுப்போடவும் போதகர்களைக் கொல் செய்து அவர்களுடைய மன்தையைக் கழற்றிக்கூடுக்கிற பாத் திரமாகக் கையிலே தருவே மென்கிறது போலயுஞ் சொல்லிப்பயப்படுத்தித்திரிந்தார்கள். இவ்விதமாய் இருந்ததொருக்கும்விதோ தமுண்டானதினாலே போர மூள அதிற் கிறிஸ்தவர்களில் மூன்று பேரும் அஞ்ஞானிகளில் (10அ) அவலது (உல) பெயரும் மடிந்தார்கள். சிலவேளை பற்றைகள் செடிகள் பார்த்துப்பதிலிருந்து ஒருவரையொருவர் கொலைசெய்கிறதற்குப் பக்குவமாய்கின்றாயுத்தஞ்செய்வார்கள். இம்முறைபண்ணின யுத்தத்திலாவேண்டு இறுத்தமுடொருவெளியில் வந்து ஒழுங்காய்நின்று ஒருவரோடொருவர்போபண்ணினார்கள். அனைவரகூப்பில் முண்ணியிந்திப்பவர்கள் இட்டிக்காரர். இவர்களைக்கொக்கிறவர்களாக இரண்டாம் வரிசையிலே நிப்பவர்கள் கதாயுதர். மூன்றாம்வரிசையிலே நிப்பவர்கள் கவண்டிக்காரர். நாலாம்வரிசையிலே நிப்பவர்கள் கவண்டிக்காரருக்குக் கல்லுக்களைக் கொடுத்துக்கொண்டு நிப்பின

பெண்சனங்கள். அவ்வுரிவள்ள பெண்சனங்கள் ஆண்முகச்சுள்ள வர்களாயிருந்தார்கள். ஏனெனில் அடுத்த தீவிலிருந்த ஒரு இராசா தன் நென்திரிகளுடனே போராடின பொழுது ஒரு பெண்பிள்ளை அந்த இராசாவுடனே எதிர்த்துக்கொண்டார்கள் அப்பொழுது இராசா அவனைப் பார்த்து மனுஷ நாள் உன்னுடனே போசெய்யவரவல்லையே நீ உன்பாட்டியே சுமமா நிலவென அதற்கவள் மறுமொழியாக என் புருஷன் செத்ததினமேல் நாளென்றிருக்கவேண்டுமென்று சொல்ல ஒருகல்லைபெடுத்து அவன் தலைகிதறத்தக்கதாக ஏறிந்நான். அவன் அறிவுகெட்டு வருந்தும் இவன்புருஷன்வந்து வெட்டமுன்னமே சனத்தார்விட சிக்கப்பட்டான்.

தொடர்ச்சி.

பிரமத்தீர்ப்பயன்.

[From "Dr. Mussey's Essay on the Influence of Tobacco."]
(Continued from page 182.)

உலகத்திலே சீவியிரணிகள் எவைகளுந் தத்தமக்கியற்கையிலே கடவுளால் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பதார்த்தங்களை உண்டு வளர்ந்து சீவித்து வருகின்றன. மனுஷனோ நேகவளர்ச்சிக்குச் சவுக்கியமும் புத்திவிருத்திக்கு யோக்கியமுமான பல பதார்த்தங்களை இருந்தாலும் அவைகளை ஏற்றவகையே தேடாமற் தேர்ந்ததை உலகத்திலே கருவி கருவிகளின் முயற்சியைக் குறைத்துப் பச்சையத் தணித்துத் தாக்கத்தை எழுப்பித் தீபன சீரணங்களை மடுத்தித் தொண்டையைக் கமகப்பண்ணி மலத்தைக் கட்டி இவைபோலான பலவகை மோசங்களைத் தேக்கத்தில் உண்டாக்கி இவற்றில் உளம் புத்தி சித்தம் முதல்பவற்றிற் றுப்பொது மூல நடைத்தாபடி தடுக்கின்ற வெறியுள்ள பதார்த்தங்களைத் தேடி உட்கொள்ள மனஞ் சாங்கினும், இப்படியாக மனுஷன் உட்கொண்டுவரும் பதார்த்தங்கள் கஞ்சு, அபிச, சாராயம், கள்ளு, புகையிலை முதலினவை. இவைகளுள் புகையிலையைச் சுருட்டாகவும், பொருஷ கவும், அகையாடவும் மனிதர் உட்கொண்டுவருகிறார்கள். இவ்வித இயற்கையினால் தற்காலமளவுக்கும் யாதொரு பிரயோசனம் உண்டாயிருக்கின்றவென்று நாம் கேள்விப்பட்டதில்லை. அதுதான் பலவகையான மோசன் னும் பிராண நட்டங்களும் உண்டாயினவென்றே அறிகிறோம். புகையிலை குடிப்பதினாலேபுக்கரணம் நன்றாய்ச் சீரணமாகின்றும் தீடாய்ச்சிக்குக் கலாமென்றும், சீரம்முயற்சிகொள்ளும் என்றும், வாயிலே தூக்கெடுத்தும் சீரத்திற் கூதிருமநீர்க்குமென்றும், பசி தணிந்துபோமென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். இவைகளைல்லாமமோசமான கருத்துக்களையுடைய பரிசுடாயமானவைகளல்ல. இவைகளைப் பிசுவரும் பரிசுடாயமானவை அனுமாவாத்தயுதியிட்டுக் கொள்ளலாம். புகையிலைச் சாரத்திலே வடிந்தெடுத்த சிவ்வுள்ளி தயிலத்தை ஒரு பூனையின நாவலே தடவிலுல அது பரிசுடாயம் அமுதுவாயல துரைதள்ளி, கண்கள் புரண்டு, வெயர்வைகொண்டு இப்படி உட்புதிப்படும வேளையில் வேறொரு பெரியதுள்ளி தயிலத்தைஅதன் நாலிலே பூசினால் உடனே கண்கள் மூடுண்டு போகச் சூச்சிலலாமற் றிக்குழக்கடைத்து வாயுண்டாக இறந்துபோம். இப்படிப்பட்ட ரச்சுப் பதார்த்தம் கிய புகையிலை மனுஷனுடைய தேக்கத்தில மோசத்தை வருவாயமற் போகும்! புகையிலை குடித்து அல்லது மென்று சாரத்தை விழுங்குபுது யோக்கியம்? அச்சாரம் இரவு முதல்புகைத்தாரங்களைக்கொடற் போகும்! பொடி போடுமபோது நாகிப் புரைவழியாய் மூடியயிர்த்தங்களில் ஏற்றலு அவைகளை வெருவிலே விடுமா? புகையிலையை நன்றாய் மென்று சாரத்தைப் புணமுதல்புகையிலையே தடவியிருக்கும்போது அவற்றில மெய்த்து அச்சாரத்தை உட்கொண்ட இக்கந்தியக்கி வருகும் பரிசுடாயத்தைக் காணவல்லவா?

(இ... அமவரும்)

ஞானக்குயம்.

[Satirical Poem on the superstitions of the Hindus.]

நடு. சாத்திகள் டியாட்டம்.

உராய். தண்ணீர்க்கேகையிற் காட்டுக்குப்போகையிற் சந்தருவந்துபிடித்ததெனது பெண்ணைத் தலைகற்றியாடவைத்துப்பல பேய்த்தனஞ்செய்வானேன் ஞானப்பெண்ணே உராய். மூத்திரத்தைக்கரைத்துக்கொடுத்தவன் முன்னெற்றியின்மயிர் தானுய்த்துக்

காத்திரமானசெருப்பிட்டடித்துக் கரேய்க்கெய்வதேன் ஞானப்பெண்ணே. உராய். தூக்கெந்தவற்குப் புகைகாட்டிக்கூதுண்டரிக்கஞ்செய்து பற்கடித்துச் சக்கர்தவித்தைகள் செய்தப்போலேபை சாசோடிப்போகும்மா ஞானப்பெண்ணே. உராய். செபத்தினால் விசுவாசத்தினால் ததியிசாகபோமல்லாது அவத்தினால் நீ கோரண்செய்வதற்கருணிய்பாசும்மா ஞானப்பெண்ணே உராய். உன்னிலுந் தந்திரக்காரப்பிசாசுது உன்னுட்கேடசிறியாதோ சனைசெய்தற்றைப்பயங்காட்டிபுடிப்போலே சற்றுமஞ்சாது ஞானப்பெண்ணே. உராய். தியற்கிடக்கும் பிசாசுக்குளது செருப்படியால்வலியுண்டாக்கி வாயயும்பொத்திக்கொண்டுள்ளைவிட்டோடுமோ மனநிலைண்ணிப்பார் ஞானப்பெண்ணே. உராய். ஆவியானபிசாசுகள் தானப்பிரம் பாலடிப்பட்டுவலித்தழுமோ மெவுந்தியற்கிடப்பதையுள்ளிலே வேதனைசெய்வையோ ஞானப்பெண்ணே.

நடு. சாத்திகள் நேத்திக்கடன்.

உராய். செம்மையில்லாமல் வசூரிவந்தாலதைத் திட்டமாய்ச்சொல்லமாட்டாமல் அம்மைவந்துதென் மக்கியான்போற்சொல்லலாமோ சொல்லடி ஞானப்பெண்ணே. உராய். அம்மைச்சமுதென் மக்கியான்கனாரிலே அலைந்துபிச்செயெடுத்தாரப்போற் செம்மையதற்றுநீ நேத்திக்கடனென்று திரிந்திரப்பானேன் ஞானப்பெண்ணே. உராய். அச்சமதாக்கப்பராபரனைத்துதித்தக்கிடப்பகிலாமல் மிச்சமதாக்கி பிச்சைசெடுத்தாலும் வெச்சையல்லாதென்ன ஞானப்பெண்ணே.

கதைகள்.—Fables.

ஒருகொண்டி ஒரு செம்பிலே தண்ணீர்கொண்டுபோய் அரைதச்சுநீமெயெட்டவைத்துவிட்டு ஒரு செடிமறைவிலே சலோபாநைக்குட்கார்தான். அங்கே சில திருடர் அந்தச் செம்பைத் திருடத்தாப்புக்கொண்டார்கள். கோமட்டியை அதற்கோகோ நாமத்திப்பதக்கத்தைப்போட்டு வராத்தினாலேபலவலவோ மலஞ்சுத்தியாகவல்ல அதைப்போட்டுக்கொண்டு வருவோமென்று தன்னிலே பேசுகுப்போல அவர்களுக்குக் கேட்கும்படி சொன்னான். திருடர்மடியே இவன் அப்படியேவருவானென்று கம்மாவருந்தார்கள். கோமட்டி செம்பையெடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான். பிறகு ஊரிலே சொல்லித்திருடரையும் பிடிக்கச்செய்தான். ஆதலால் யோசனையுள்ளவன் ஆபத்துக்காலத்திலே தப்பித்துக்கொள்வான்.

ஒரு மூடனொருசெட்டியின்னே கூடிக்கொண்டு ஊர்ப்பயணம் போனான். போகும்போது மெத்தக் கருகலானபடியினால் ஒரு மைநானத்திலே இவன் வழியிற் படுத்திக்கொண்டான். செட்டிசுடிபத்திலே ஒரு செடிமறைவிலே படுத்துக்கொண்டான். இப்படியிருக்கச்செழியிற்போகிற திருடர் கவிலே மூடன் கால் தட்டிப்பிட்டது. ஒரு நகுடன் இதைக் கட்டைபோலிக்குடியென்றான். மூடனுக்குக் கோபம்வந்து போபோ உன் வீட்டுக்கட்டை இடுப்பிலே ஐந்துபணங்கூடமுடிக்கொண்டு சட்டமாய்ப்பரித்திருக்குமோவென்றான். திருடர் அவனைப்பிடித்து அத்தப்பணத்தைப்பிடுக்கிக்கொண்டு போகிறபோது அந்தப்பணஞ்செல்லமோசெல்லாதோவென்று பிடிக்கக்கொண்டார்கள். மூடன் ஆ, என் பணம் அப்படிப்பட்டதா, வேண்டுமானால் செல்லுஞ்செல்லாததற்கு இதோ செட்டியாரிருக்கிறார் காட்டுக்களைய அந்தச் செட்டியைச் சுட்டிக் காட்டிச் சொன்னான். அவர்கள் செட்டியிடத்திலிருந்த தூறுவராகனையும்பறித்துக்கொண்டுபோனார்கள். ஆகையால் மூடர்கள்சேர்க்கையாலே தப்பாமற்கெடுதிரும்.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, October 10th, 1844.

THE UNITED STATES OF AMERICA.

We have before us the "Home Missionary" an American publication, in which is given the eighteenth Report of the American Home Missionary Society. The object of this Society is to supply the destitute portions of the United States with the stated ministry of the Gospel. The new settlements in the great West, (as it is called,) are the principal field of its operations, though it has also supplied some laborers for the British possessions in Canada and for Texas.

The concluding paragraphs of the Report present the prospective moral aspects of the country in such a view as cannot fail to interest every reader whose mind has sufficient enlargement to feel interested in the progressive movements of one of the most interesting of foreign countries, and who is capable of appreciating the important bearings these movements must inevitably have on the other portions of the globe. Before introducing the extracts from the Report above alluded to, it will be proper to give a brief statement of the extent, capabilities, and increasing population and power of the United States.

The United States territory extends over a surface of about 2,000,000 of square miles, lying wholly within the temperate zone. "It affords therefore a space for the accommodation of human existence equal to the whole of Europe, exclusive of Russia; twice as great as either Hindustan or China proper; more than six times as large as Great Britain and France taken together; ten times as large as France alone; and sixteen times large as England, Scotland, and Ireland."

Of all countries, to none is agriculture more suited, no where can it be more successfully prosecuted than in the United States. With a climate extending through sixteen degrees of latitude, there is scarcely a vegetable, or fruit, or cereal grain, which may not in some portion of it be successfully cultivated. With an unmeasured extent of soils of unsurpassed fertility, every product conducive to comfort, health and luxury, is, under the blessing of Heaven, at the command of the cultivator.

The census for 1840 gives the total resident population of the United States at 17,962,566. Every year adds 500,000 more; so that already the number is seventeen millions and a half.

Should it ever equal that of Europe, (viz., 110 to each square mile,) the population would be 220 millions.

If it should be as dense as the population of Hindustan, (50 per square mile,) the population would be 100 millions.

If it should be as dense as that of China, (150 per square mile,) the population would be 300 millions.

Now, when it is considered, that the present civilization and Christianity of this country are vastly more favourable to the preservation of life than the degradation and superstitions of the Hindus and Chinese; and that its civil institutions are at least as favourable to the increase and preservation of human beings, as those of Europe, we may safely take the average density of population of the countries above mentioned, as a reasonable estimate. This average is 103.3 to the square mile—giving as the prospective population of the United States, 207 millions.

A European writer (M. Tocqueville) advances the bold proposition, that the natural resources of the American Continent, if fully developed, would afford sustenance for 3,600 millions of inhabitants, or four times the present population of the globe. He also regards it as probable, that the actual population will not fall short of 2,000 millions. The proportion of this number which should be assigned to the United States, would be two-fifteenths, or 266,666,666. He goes on to remark:—

"And what is more surprising, there is every probability that this prodigious population will be in existence within three or four centuries. The imagination is lost in contemplating a state of things, which will make so great and rapid a change in the condition of the world. We almost fancy it is a dream; and yet, the result is based on principles quite as certain as those which govern the conduct of men in their ordinary pursuits. Nearly all social improvements, spring from the reciprocal influence of large and condensed numbers, and diffused intelligence. What, then, will be the state of Society generally, in America, two centuries hence, when a thousand or two thousand millions of civilized men are crowded in a space comparatively so narrow, and speaking only two languages, as will doubtless be the case? History shows that wealth, power, science, literature, all follow in the train of numbers, general intelligence and freedom. The same causes which transferred the sceptre of civilization and the weight of her influence from the banks of the Euphrates and the Nile to Western Europe, must in the course of a long period carry them from the latter to the plains of the Mississippi and Amazon." We now give the concluding paragraphs of the Home Missionary Society's Report.

Every year becomes more and more momentous, as we approach the day when the American character shall be so fixed, as to bid defiance to all direct attempts to mould it.

The circumstances which combine to render the moral renovation of our country a work of continued difficulty, are such as these. *First*—that hereafter, the increase of our population will go, in a great measure, to swell the population of the West. We cannot expect that the farms of the East will continue to be subdivided, and that families will be content with scanty possessions, when boundless and fertile vales invite them beyond the Alleghanies. Hence, the increase of the people will be mainly in that part of our territory where the East can act on it with the least facility. The addition to our numbers will not be around our older institutions, and amid consolidated society, but away from them, where every thing is new, and moral influences comparatively feeble. *Again*—the general conviction, pervading not only the Church, but also the world—not our own nation alone, but likewise foreign lands—that now is the time to win the control of the West, imparts a tremendous energy to the efforts of all classes who are contending for that prize. There, every system of error puts on its boldest form, and acts out its spirit with the least restraint. From what part of the land comes the proposition, which lately grated on the ear of the nation, to deprive our army and navy of their chaplains? Where was it, that in open day, and in the halls of legislation, the bowie knife and pistol did their work of death? It was there, where also the Papacy is coiling its serpent folds around the limbs, and poisoning with its pestilential breath the life of the infant West. It is there where Jesuitism confronts the advocates of a pure faith wherever they turn, buying up their embarrassed churches, planting its schools, and rearing imposing edifices with foreign funds, and thus forestalls the possession of the land. It is there, too, that the various sects of Protestant Christians are so commingled, yet sub-divided, as to expend against each other much of the strength that should be employed against the common foe. And yet, amidst the tremendous action of these moral elements, is the arena on which our national salvation is to be lost or won. *Another* obstacle—and one of increasing magnitude—which may well fill the heart of philanthropy with deep concern, is the existence of that horrible anomaly in American institutions, *slavery*—covering so large a portion of our territory, and enthralling more than two and a half millions of souls, made in the image of God, in a bondage worse than Egyptian, that prevents the most direct and effectual efforts for their salvation. But a *fourth* source of difficulty—and one which is developing its influence now more than ever—is the tendency of emigration to *disperse* itself over wide and distant districts, instead of condensing on particular tracts. Hitherto, the settlement of our national domain has been immediately on its western border. For a quarter of a century it has advanced cautiously, yet steadily, at the average rate of 30 miles in a year. This regular and compact movement has made it comparatively easy to supply the means of grace as they were demanded. But a change is taking place. The ardor of emigration has seized even upon the West, and the pioneer whose plough first broke the turf in Indiana or Illinois, is driving his herds on towards the Grand Prairie and the Platte Purchase. This restless enterprize disregards all privations and transcends all obstacles. It tracks the long course of rivers, through the lonely waste, to their distant springs. It threads the passes, or overleaps the cliffs, of the Rocky mountains. And there, the same spirit of achievement which so recently converted the valley of the Connecticut into a garden, and lined the banks of the Merrimack with factories, has even now begun to open fields and build towns on the plains of the Wallamette, and to turn the current of the Columbia upon its water-wheels. It would seem that almost all parts of our vacant territory are to be settled upon simultaneously; and hence the augmented importance and difficulty of the work before us. The tokens of a new destiny open upon us, demanding more comprehensive plans, and grander developments of Christian enterprize. The term "HOME MISSIONS" must no longer be restricted by its association with the idea of our immediate neighborhood, and the sphere of our domestic life; it has a meaning as wide as the continent, and refers to the salvation of souls almost without number.

It is idle to say, that all this is matter of speculation—that the emergency apprehended may never actually occur—and therefore we may dismiss all solicitude for the result. No man, who does not wilfully shut his eyes on the past, and on the present signs of the times, and disregard all the deductions of common sense, can counsel thus. Admit that our Union may not continue; its disruption would only increase our work, and call more loudly for the intensest effort. Admit that statistics may err in estimating the future numbers of people in this republic—that it is uncertain, whether our successors, a century hence, shall be 250 or only 150 millions; still, in either event, how vast the multitude that shall spread abroad over our territory, and what immeasurable interests depend on *our* decision! Although the history of this nation has rendered us familiar with rapid and eventful changes, it is impossible to look back, and trace the increase of population for 50 years, and deduce the probable law of its future progress, without a feeling of awe. There is something almost terribly sublime in this multiplication of being—this silent, steady accumulation of masses upon masses of immortal men! It is as if all the tides of the ocean were gathered upon our coast, and were advancing to burst in one vast deluge upon the continent. The fountains of the great deep are broken up. Day by day, we see the waters rise higher, but never ebb. The flood covers the eastern plains; it beats against the breast of the hills; it swells above the mountain tops, and pours in a thousand Niagaras over into the great open bosom of the West. We see it rolling on, northward, and southward, and westward, sweeping away the forests from states and territories yet unnamed, until, at length, the turbulent waters repose on the bed of a vanquished continent! Every wave of this ocean is a tribe of men; every drop is a human soul—instinct with life—born in sin—to be converted and saved, or to live in rebellion and be lost. How will those thronging generations crowd after each other, over the verge of life, into the eternal world! Wherever there are combined with numbers, a general diffusion of *intelligence* and *freedom*, there must be *activity*—the struggles of ambition and the lust of wealth. Then, what developments will a few years unfold, of resources and energy in physical improvements, in politics, and in trade! what Joshuas, Howards and Washingtons, in benevolence and patriotism, will there be! what Judases, Neroes, and Robespierres, in treachery and blood! These are no mere *possibilities*; they are *approaching history*. These millions are coming; they will be here before we are prepared to receive them. And nothing is more certain, than that the institu-

tions which will shape their destiny, must be founded and bequeathed to them by us. This generation must *make haste*, and have the Gospel ready to take hold of them and mould them, as soon as they are born.

These convictions constrain the Society to urge the necessity of a speedy and generous enlargement of its operations, and of importunate, *unceasing prayer* for that success, which the Spirit of God alone can give. And what animating hopes do his past blessings warrant us to cherish! How different our relations to this work from what they were when this Society began its existence! Then, the ground which was to form the chief scene of its endeavors, was almost wholly unexplored. Then, emigration had largely the start of missionary enterprise; and a dark, dense mass of population lay between us and the frontier, through which the influence of the ministry, the sanctuary and the school had yet to be diffused. Now, by help from on high, the Society has pushed through this mass, and has overtaken even the van-guard of emigration. On the extremes of our settlements, from Madawaska on the east, and the lakes on the north—round about by Green Bay and the upper Wisconsin, the new Iowa Purchase, and the Missouri Territory, whence caravans depart for Mexico and the Oregon—and down to the western limits of Arkansas, the heralds of this Society have sounded the Gospel trumpet. And is it for an institution that has accomplished so much, to pause now? After having received help from God to lay foundations at three thousand points, scattered over half a million of square miles—after having its infant arm clothed with a giant's strength, and the enterprises of its manhood crowned with constant success—is it for a Society with such an experience, to *hesitate* whether it shall rise in its efforts, as the duty assigned it enlarges in magnitude and import? This must not—cannot be. Our work is before us; we are shut up to it; we cannot escape it in safety if we would. If the American Church recoil from this, her heaven-appointed mission, it will as really be rebellion against Jehovah, and as justly incur his wrath, as when Israel, through cowardice and unbelief, shrank from the conquest of Canaan, and, on its very borders, sighed for inglorious bondage in Egypt.

Native Improvement.—The Honorable W. W. BIRD, Deputy Governor of Bengal, lately retired from the civil service of India, and returned to England by the *Hindustan Steamer* on her last passage from Calcutta. Mr. BIRD has been in India upwards of 40 years; and it would appear by the united testimonials of natives, East Indians, and Europeans, offered to his acceptance on the occasion of his departure from the country, that he enjoys the singular good fortune, of being believed by all, to have always acted wisely and impartially for the benefit of every class of the community. The improvement of the natives in education and integrity, in order to their being qualified to hold situations of importance and responsibility under Government, seems to have been regarded by him as one of the first importance. And so sensible were the native community of their indebtedness to his wise and zealous exertions for their improvement that a public meeting was convened by them to adopt a farewell address expressive of their sentiments of esteem and regret at his departure, and to request the favour of his portrait being taken and placed in some conspicuous place in Calcutta as a personal memorial. It is for the purpose of quoting a few paragraphs of his reply to this address, which embody as we believe the genuine feelings of all the true friends of native improvement, and are as suitable for the encouragement of Educated Natives in Ceylon as for those in Calcutta, that we have written this notice. Possessing "*ability and integrity*;" there would at once open to the native community situations of trust and responsibility equal to their highest ambition; as there is an evident disposition, both here and in England, on the part of the Government authorities, to give suitable employment to every eminent character among the natives. Here there is not so much want of "*ability*," as of "*integrity*." And *ability without integrity* is of no value for responsible offices of Government. We earnestly desire to have the minds of educated natives deeply imbued with this feeling; and also that it rests only with themselves, whether they shall rise to places of trust and honor or not. Mr. BIRD says:

"Impressed at an early age with the conviction that the administration of these vast territories has been entrusted to British superintendence, not for our own national or individual aggrandizement, but for the regeneration of the Native inhabitants, I have uniformly endeavoured, in every situation in which I have been placed, to the best of my ability, knowledge, and judgement, through good report and through evil report, to promote the welfare and advancement of the natives; and under such circumstances, it is most gratifying to me to find, at the close of my labours, that in the opinion of the parties, who are most competent to judge of the character and conduct of their rulers, these endeavours have not been unsuccessful; and that, after a long life spent in the service of this country, during which every act has been open to public scrutiny, I am considered by you worthy of being regarded as its friend and benefactor.

"For this testimony, Gentlemen, so valuable to me in every point of view, I return you my most grateful acknowledgements. To be considered as entitled to rank among the friends of India, is a sufficient reward for any service, and will operate I hope as an encouragement to others to exert themselves still more effectually than I have been able to do for its happiness and prosperity.

"Gentlemen, I have no hesitation in acknowledging that you have given the right construction to my motives for encouraging as far as I could the improved education of the natives. It has been clear to me that the natives of this country are entitled to hold the highest situations for which they may be qualified by their ability and integrity, and that it is not only the duty but the interest of government, so to employ them. Accordingly, for some time past, measures have been adopted for gradually opening to them new offices, and there exists both here and

in England, an increasing desire to bestow upon them employments of still higher importance and responsibility, as soon as they possess the requisite qualifications—and it is impossible to witness, as I have done, the progress within the last few years, which education has been making in all directions, without entertaining the most sanguine hope that your expectations will not be disappointed, and that the end for which the Government of this country has been committed to us, namely, the advancement of civilization by the mental, moral, and social improvement of its inhabitants, will, with the blessing of Divine Providence on our endeavours, be eventually accomplished."

Birth.—At Jaffna, on the 9th instant, the wife of JOHN KOCH Esq. of a daughter.

Overland Mail.—The Jaffna packets for the next Overland Mail are advertised to close on the 13th, 14th, and 18th inst.

Missionary.—Mr. and Mrs. HOISINGTON arrived at Batticotta on Saturday the 5th inst. after a tedious passage of nine days from Madras.

The Rev. Mr. ARNDT is expected to return to Jaffna in the course of next week.

Mr. Advocate BOILEAU left Jaffna for Colombo on Wednesday the 2d instant. We are sorry to hear that Mr. C. G. KOCK is seriously ill of a paralytic affection.

The Court of Requests Ordinance has at length received the royal sanction, and is to come into immediate operation.

Instructions have been received from home authorities to discontinue the optional pre-payment of British postage on letters sent from Ceylon to the United Kingdom.

Execution.—The two Mohamedan Prisoners, convicted of murder during the last session of the Supreme Court and sentenced to be hung, suffered the extreme penalty of the Law on Thursday the 3d inst.

Died at Manaar.—On the 30th September 1844 (at the House of Mr. BARTHOLOMEUSZ, Senior, where he lived for about 15 years,) JOHN PODMORE, an Indo Briton of Fort St. George (Madras) aged 84 years 3 months and 15 days.—He was the first Interpreter under Colonel BARRET. soon after Jaffna was surrendered to the British in 1795. He left no relatives in Ceylon to bemoan his loss. All his children are abroad.—*Communicated.*

Colombo College.—The Ceylon Herald of September 24, advocates the establishment of a College at Colombo, on the ground that the Professors connected with the Colombo Academy are there acting below their proper sphere, and that the present circumstances of the population authorise the undertaking.

Daniel Testimonial.—At a late meeting of the subscribers to the Daniel Testimonial, held at Colombo, it was resolved "that a sum not exceeding £20 be applied to the erection of a Tablet in the Baptist Pettah Chapel to perpetuate a remembrance of the labours of the Rev. E. DANIEL, and that the remainder be remitted to his orphan children through such channel as shall appear most advisable."

New Roman Catholic Bishop.—The Ceylon Herald of Sept. 24, states on the authority of private letters that the Right Rev. Dr. FRANCIS has been appointed Roman Catholic Bishop of Ceylon.

Editorial Change.—J. LAING Esq., late editor of the Ceylon Herald, resigned his official connection with that paper in the issue of the 27th ult.

UNITED STATES.

By the kindness of a friend we are permitted to publish the following interesting extract from a letter just received from New-Haven, Connecticut, United States of America, dated Yale College April 24, 1844.

I write to you at the close of one more happy revival of religion. For the last few weeks we have enjoyed the peculiar presence of God. About thirty hope for themselves as born of God. The church, (in the college) is greatly refreshed and animated; and we have just separated after fervent prayer that the work may recommence with the commencement of the next term. Every year for the last four years we have enjoyed a precious season of refreshing from on high. Last year about 26 came into the kingdom; the year before, about 65; and the year before that about 20. Never before have we been favored with a succession of revivals in successive years. The state of the College is in general very satisfactory. The church have but little of that general coldness that once prevailed. The great body of them are habitually spiritual and decidedly active, in the service of Christ.

Just as I closed the last sentence, two of my dear young Christian brethren,—members of the Senior Class, called to say that they wished to go out as foreign Missionaries. They are of wealthy families, accustomed to enjoy all the elegancies of life, have bright minds, learn languages easy, have already studied the French and German, are only 19 years old, and are willing to give up all for Christ. They have thought of China; and one of them has obtained his mother's consent, though she is a widow. I hope this spirit will extend among us. Whether they go abroad or stay at home, this is the spirit we want, entire consecration to the cause of Christ.

We have just contributed seven hundred dollars (Spanish) in College, for the foreign cause, being twice as much as ever before. It is a thank offering for our revival.

As to the religious state of our country, there are striking indications of great conflict. It is not fancy, I think, but most striking fact, that the powers of darkness are mustering their hosts for conflict with a diligence and activity never before witnessed in the United States. It is *within* the pale of nominal Christianity that the battle is to be fought. Who would have thought that so absurd and degrading a superstition as *Mormonism* could ever find credence in the country? But it is spreading to a considerable extent in the west, and large recruits from England are continually swelling their ranks. Campbellism is a still more extensive evil in our new settlements. Romanism is becoming compacted in its might. Formalism, will, I fear, triumph in the Episcopal Church. All this array of power not only in this country, but in other parts of the world, seems to indicate the approach of a mighty conflict. We cannot say that the friends of Evangelical truth are as yet making corresponding preparation.—Still there are some encouraging indications."

We will add in illustration of the last remark—that in the Eastern states great efforts are made to supply the newly settled and destitute portions of the Great West with the institutions of the Gospel. The most prominent agency employed for this work is that of the Home Missionary Society, which has employed the past year 707 ministers of the Gospel, whose fields of labor were in 26 different states and territories and over 1245 congregations and missionary districts. The number of hopeful conversions reported through the instrumentality of their labours within this period is 2,769. The expenditures of this Society for the year amount to \$116,140. The estimated amount for securing the entire services of an educated ordained minister of the Gospel under this agency is about \$150.

Next to the Home Missionary Society stands the agency of the American Tract Society, who during the past year have employed 27 Colporteurs, (a sort of lay agents) to visit portions of 15 states. These agents have supplied 20,000 families each with a practical religious book gratuitously; 12,000 of which were in the western states, and circulated 750,000 pages of Tracts among the destitute, and sold over 30,000 of this standard religious works of the Society.

Increasing attention paid by good men in America to the divine obligations of the Christian Sabbath and efforts to promote its proper observance by the suspension of labors canals, rail roads and travel and other public enterprises have been attended with considerable success. The present Post Master general has expressed a desire to discontinue the running of the public mails on the Sabbath.

புதிதான செய்தி.

இந்தமாதம், ௮, தேதி கனமடொருந்ரிய கோயிலிற் றன் ஐய நும் அவர்நாயகியிரு சென்னைபட்டினத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்து செர்ந்துவிட்டார்கள்.— இறங்குவேஸ்துக் கோடு என்று சொல்லப்பட்ட புத்த நியாயத்தவம் தீவங்கையிற் சீக்கிரமாயின தாபிக்கும்பொருட்டுச் சீமையிலிருந்து மறுமொழிவந்தாயிற்று. —பிறகுட்டி ஆடிமாதம் கூடிய கூப்பிற் கொட்டிலேவிளங்கித் தூக்குமபடிவைத்திருந்த சோனகரிருவரையும் இந்தமாதம், ௩, தேதி உபவாயயிற் தூக்குகிற முற்றுவெளியிலே தூக்கிக்கொன்றுபோட்டார்கள். இத்தூயரமான காட்சியைப்பார்க்க ஆத்தேவையில் அவ்விடமவந்து நின்றுவர்கள் ஏறக்குறைய, சது. பெயருக்குண்டு.—கொழும்பில் சீக்கிரமாக ஒரு சந்திரப்பள்ளிக்கூடமயினதாபிப்பிக்கப்பட்டபொகிறதரகக் கேள்விப்பட்டோம்.

DEAR MR. EDITOR,

There is not a sin, you know, more destructive to man and highly displeasing and abominable in the sight of God than that of pride. It is, as far as we are acquainted with Holy Writ, the first sin that was ever committed, and seems to have been the cause of the downfall of those beings, who were once spotless in the sight of the Holy Being. It was not confined to the sphere of these beings only, but being introduced into Paradise, at a date, as early as the creation of the world itself; it has widely extended itself throughout the whole universe, and as it is now-a-days, lurks in the bosom of many sons of the proud fiend, and carries its dependents to such an extent of misery, as to render them despicable in the sight of men, and rebellious in the sight of God. "Pride is an unjust estimate, which a person forms of himself, on account of some excellence, either real or imaginary, attended with an anxious desire to be praised and spoken of by others. Some persons boast of having a quick understanding, vivacious intellect, and strong mental powers, and others in possessing outward beauty, strength, agility, and other natural accomplishments, and a third class in being favoured with honor, riches, and dignity, they not only boast of all these things, but display a hatred and disdain towards their neighbours, thinking themselves more favoured than those in every respect. The cause of these unjust estimations and opinions arises, 1st. from a want of a perfect knowledge of God. An individual, who has a perfect acquaintance with the character and attributes of God, of his perfect and entire hatred of sin, and that he knows "the proud afar off," cannot but endeavour to be free from this sin. It is a thing which God has not made, and consequently, he cannot and will not be without bearing a most perfect hatred to an abhorrence of it. If other offences which are merely streams from this fountain make God to turn away his face, from us, how much more will this sin of pride, make him our enemy, and set him against us; hence, says St. James, "God resisteth the proud."

2d. Pride is the offspring of self ignorance. The great and wise author of our being seems to have given the commandment—*Know thyself*, to all men, but especially, to those who unmindful of their own ignorance, and of the "beam that is in their own eye," venture, to cast out the beam that is in their brother's eye; what does Christ say to such? "Thou hypocrite, first cast out the beam out of thine own eye, and then shalt thou be able to see clearly to cast out the mote out of thy brother's eye." There are many, who spend a good deal of time in acquiring a knowledge of the different arts and sciences, who engage themselves in the pursuit of

earthly objects, and absorb the whole of their time and attention in attempting to unravel the mysteries of Philosophy, rather than take pains in the study of knowing themselves, and of the depraved state of their own hearts—Such persons are lifted up with pride, and at last "fall into the condemnation of the devil." Pride is ranked by Solomon as one of those seven things, which the Lord hates, and is placed in the foremost. It is a fountain from which all impure streams issue. Many of those crimes with which the world abounds, are the offsprings of pride. What was it that led Absalom to rebel, and to commit other atrocious acts? Was it not pride? What was it that led Haman to plot out designs to kill the Jews, and what was it lastly that caused his downfall? It was nothing but pride. It is a sin which is destructive in its effects. It corrupts the body and soul of every one, who is governed by it; and at last, destroys them in the world to come, in the lake which burneth with fire and brimstone. "Pride goeth before destruction, and a haughty spirit before a fall." Agreeably to these remarks, it is, that Mr. Guardian has the following words, when he speaks of the folly of pride. "If there be any thing which makes human nature appear ridiculous to beings of superior faculties, it must be pride. They know so well the vanity of those imaginary perfections that swell the heart of man, and of those little supernumerary advantages, of birth, fortune, or title, which one man enjoys above another, that it must certainly very much astonish, if it does not very much divert them, when they see a mortal puffed up, and valuing himself above his neighbours, on any of these accounts, at the same time that he is liable to all the common calamities of the species."

Having had, Mr. Editor, the mortification to see this evil prevail to a despicable extent, especially among young men in this province, I hope the perusal of these lines, will be of some benefit to the community at large.

Begging to be favoured with an early insertion thereof in your extensively circulated periodical, I remain, Yours most respectfully,
Wesleyan Mission School,
Jaffna, 4th Sept. 1844.

IT MATTERS NOT WHO.

For the Morning Star.

An answer for the following query is required with its solution. A Father leaves at his death several children, who share his property in the following manner; namely, The first receives a hundred pounds, and the tenth part of the remainder; the second receives two hundred pounds, and the tenth part of the remainder; the third takes three hundred pounds, and the tenth part of what remains; and the fourth takes four hundred pounds, and the tenth part of what then remains, and so on; and it is found that the property has thus been divided equally among all the children.

Required how much it was, how many children there were, and how much each received?
Baticotta Sem. 27th Sep. 1844.
 I am yours,
 T. I.

தாராளத்திற்கு மட்டில்லாமல் வந்தனர் சட்டில்லாமற்றந்தனர்.

தங்கடாரகை. அ. சஞ்சிகையின்சுண் எ. ஆணலட எப்பவர் கடாவிய கணக்குவினாவை என்னுக்காய் பிள்ளைதார்போலச் சரியாகவெடுத்தப் பிரித்துக் காட்டுகின்றனம். சான்றுமுண்டென்று நீட்டிம நாட்டுகின்றனம். எப்படியெனில், சூவன் ஞானதேசுபுகர் (Juvenis Discipulus) என்னுமொருவர் ஆணலட கடாவிய பொண்கழஞ்சு வினாவுக்கு இராசகோபாலஞ்செட்டியார் ஏழுதின விடைகாப்பிவினாவுகளைத்தீக்காரம்பண்ணி "அறங்கன்றி உட்பாடியற்றே நிறைநூவின்னற்கே ட்டுகொளவ"என்றும்போலத்தாரமெழுந்தூர்விலை. தங்குற்றந் தெரிவாரிவையென எண்ணித் துணிந்தார்போலும், இராசகோபாலஞ்செட்டியார் விடுத்த விடைமேற்கூறிய கடாவுக்கு ஒருவகையொப்ப நயப்படுவதன்றி இவ்வகை சரியென்கொண்ட மறத்தற்கு வியாத்தமாதனதற்பிழையன்று. தமிழ்நடையுறக் கடாவியசடாவுக்கு அவர் இவ்வகை விசாரணையிற் செய்யவையுறக்காட்டியுற் சம்பெயரையொலுலத்தீனுபாடையிற் சூட்டியுமேபோனதேயன்றிப் பாடையிறியாத் தமிழ்நடைய உடயோகத்தைச் சற்றுந்கருநிலார்டோலும். தட்டாநிடமிருந்த பொண்கழஞ்சு மூன்றெனைத் தமிழில் விசுடதீயித்தி அகவந்தவகை காட்டாதுவட்டார்.

சூவன் ஞானதேசு ட்டுகுரெருதிய விடைகைய மேற்காட்டியசூற்றங்குளி ஞாந் கடிந்துதள்ளித் தமிழ்நடையோகமாகும்பொருட்டு அவ்வினாவுக்கு விடையும் அவ்வகையொத்த மற்றவினாக்களுக்கு விதியுமாக ஞானதேசு சொல்வன்.—அஃத வந்து.

சாற்றிடுவீதங்கட்குத் தனித்தனியொன்றுசேர்ந்து ஏற்றியபேற்றைத்தமயி விலக்குசேடத்தீக்கீற்று போற்றியவீவைப்பொருள் போட்பேற்றைநிறையயாற்றுக்கி மாற்றிப்பேர்வீதத்தீய வாசையினிறையதாமே—எது.

POET'S CORNER.

CONSTANCY.

[By George Herbert.]

Who is the honest man?—
 He that doth still, and strongly, good pursue;
 To God, his neighbour, and himself, most true.
 Whom neither force, nor fawning can
 Unpin, or wrench from giving all their due.
 Whose honesty is not
 So loose or easy, that a ruffling wind
 Can blow away, or glitt'ring look it blind;
 Who rides his sure and even trot,
 While the world now rides by, now lags behind.
 Who, when great trials come,
 Nor seeks, nor shuns them: but doth calmly stay,
 Till he the thing, and the example weigh.
 All being brought into a sum,
 What place, or person calls for, he doth pay.
 Whom none can work or woo,
 To use in any thing a trick, or sleight;
 For above all things he abhors deceit.
 His words, and works, and fashion too,
 All of a piece; and all are clear and straight.
 Who never melts or thaws
 At close temptations. When the day is done,
 His goodness sets not, but in dark can run.
 The sun to others writeth laws;
 And is their virtue. Virtue is his sun.
 Who, when he is to treat
 With sick folks, women, those whom passions sway,
 Allows for that, and keeps his constant way.
 Whom others' faults do not defeat;
 But though men fail him, yet his part doth play.
 Whom nothing can procure,
 When the wide world runs bias, from his will
 To writhe his limbs: and share, not mend, the ill.—
 This is the mark-man, safe and sure;
 Who still is right, and prays to be so still.

THE PIOUS NEGRO.

A slave in one of the Islands of the West Indies, who had originally come from Africa, having been brought under the influence of religious instruction, became singularly valuable to his owner, on account of his integrity and general good conduct. After some time his master raised him to a situation of some consequence in the management of his estate. His owner on one occasion, wishing to purchase twenty additional slaves, employed him to make the selection, giving him instruction to choose those who were strong and likely to make good workmen. The man went to the slave-market, and commenced his scrutiny. He had not long surveyed the multitude offered for sale, before he fixed his eye intently upon one old and decrepit slave, and told his master that he must be one. The master appeared greatly surprised at his choice, and remonstrated against it. The poor fellow begged that he might be indulged; when the dealer remarked, that as they were about to buy twenty, he would give them the old man into the bargain. The purchase was accordingly made, and the slaves were conducted to the plantation of their new master; but upon none did the selector bestow half the attention and care he did upon the poor old decrepit African. He took him to his own habitation, and laid him upon his own bed: he fed him at his own table, and gave him drink out of his own cup: when he was cold, he carried him into the sunshine; and when he was hot he placed him under the shade of the cocoanut trees. Astonished at the attention this confidential slave bestowed upon a fellow-slave, his master interrogated him upon the subject. He said, "You could not take so intense an interest in the old man, but for some special reason: he is a relation of yours, perhaps your father?" "No, massa," answered the poor fellow, "he no my fader!" "He is then an elder brother?" "No, massa, he no my broder!" "Then he is an uncle, or some other relation?" "No, massa, he no be of my kindred at all, nor even my friend." "Then," asked the master "on what account does he excite your interest?" "He my enemy, massa," replied the slave! "he sold me to the slave-dealer; and my Bible tell me, when my enemy hunger, feed him; and when he thirst, give him drink."—*Commentator.*

LITERATURE OF POPYERY.

Before the Reformation, the superior clergy themselves were sunk in great ignorance. A Bishop of Dunfelft congratulated himself on not having learned Greek or Hebrew. The monks asserted that all heresies arose from the languages, but especially from the Greek. "The New Testament," said one of them, "is a book full of serpents and thorns. Greek," continued he, "is a modern language, but recently invented, and against which we must be on our guard. As to Hebrew, my dear brethren, it is certain that whoever studies that, immediately becomes a Jew." Heresback, a friend of Erasmus, and a respectable writer, reports these very words. Thomas Linnæer, a learned and celebrated divine, had never read the New Testament. Drawing near his end (in 1524) he called for it, but publicly threw it from him with an oath, because his eye had caught the words. "But I say unto you swear not at all." "Either this is not the Gospel," said he, "or we are not Christians." Even the school of theology in Paris did not scruple to declare before Parliament. "There is an end of religion if the study of Hebrew and Greek is permitted."

If here and there among the clergy, some learning existed, it was not in sacred literature. The Ciceroneans of Italy affected a great contempt for the Bible on account of its style; men who arrogated to themselves the title of priests of Christ's church translated the words of the Holy Ghost into the style of Virgil and of Horace, to accommodate them to the ears of men of taste. The cardinal Bembo wrote always, instead of the Holy Spirit, "the breath of the celestial zephyr;" for remission of sins he substituted the "pity of the Manes and of the Gods;" and instead of Christ the Son of God, "Minerva sprung from the brows of Jupiter." Finding one day the respectable Sadoletus employed on a translation of the Epistle to the Romans, "Leave these childish productions," said he, "such puerilities do not become a sensible man."—*Mule D' Aubigne.*

DEAR MR. EDITOR,

In page 189 of the last No. of the Star, be pleased to make the following alterations, without which the communication seems to be not at all intelligible.

Instead of—"Considerations in the article addressed to them" read—to the article *promised.*

- " It is true that the Tamil youths will not—read *youth.*
 " Will he be hearafter &c. read *without will.*
 " No more attention to the contents, read on the &c.
 " Hard task for the Tamil youths read *youth.*
 " Stars to society *reflecting* light to &c. read *emitting* light &c.
 By so doing you will highly oblige, Yours obediently,

A NATIVE STUDENT.

NOTICE.

It being the intention of Government to place a number of native youths under the direction of Mr. BYRNE, at Jaffna, in order to be instructed in Land Surveying and Mapping, with a view to their ultimate employment in the Surveyor General's Department in this Province, Notice is hereby given, that persons wishing to become candidates for such employment are to make a personal application to Mr. BYRNE on or before the 1st of November next.

Candidates must possess a knowledge of the elements of Mathematics, and will be examined as to their proficiency therein by Mr. BYRNE, previous to their being selected as pupils. It is desirable also that each candidate should produce a specimen of Map drawing.

The number to be selected for instruction will be limited to six. A preference will be given to youths under 20 years of age, and of good constitution.

Each pupil and his father or guardian must enter into a written agreement binding the pupil to remain under the control and direction of Mr. BYRNE for twelve Calendar months; and the pupil will receive during that period a monthly rate of pay of £ 1, to be increased at the option of Mr. BYRNE to £ 1 10s, as a reward for zeal, industry, and general good conduct.

On the other hand, employment as a Surveyor, for at least three years from the expiration of the period of 12 months, will be guaranteed to each pupil who shall be found qualified for and deserving of it.

Jaffna, 4th }
 October, 1844. }

P. A. DYKE.
 H. BYRNE.

To Correspondents.

Several communications, as usual, have been received; but are necessarily deferred.

CONTENTS.

The difference between temporal and eternal things	193	Summary of English intelligence	197
Cural—Missionary Enterprises in the South Sea	194	A Check to pride	198
On the influence of Tobacco	195	An arithmetical Query	ib.
Satirical Poem on the superstitions of the Hindus—Fables	ib.	Authority for using the Passive verbs in Tamil	ib.
The United States of America	196	Panchangum	ib.
Native Improvement	197	Poet's Corner—Constancy	200
		The pious Negro	ib.
		Literature of Popery	ib.

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

சு. பத். ௧௩. உயி.] துராசச வுந். ஐப்பசி மூ. உசு தே வி யாழ்க்கிழமை, Thursday, October 24, 1844. [Vol. IV. No. 20.

தித்தியாதித்தியவித்தியாசம்.

சுயி. வித்தியாசம்.

மனுஷகுரென்றதில்.

உலக பிரபஞ்ச வாழ்வுகள் அநித்திய வாழ்வுகளைன்றபோது அப்படிப்பட்ட வாழ்வுகளை அனுபவிக்கிற மனுஷகுரென்றறியக்கூடாது. ஒருமுழநின்றகிறகிரியசரிசத்தைத் தரித்துநிருவாணத்தோடேபிறந்துசுஷ்டத்திலுதித்துஇனபெலத்தோடேவளர்ந்துமிருகம் போலே சிவத்துப்பழுக்கூடாய்ச் சஞ்சலரூபமாய்த் துன்பத்தின் குறிப்பாய் வழிப்போக்கையுக்கிறவராய் அனந்தத்துக்குச் சமத்தனாய் ரச்ச வியாதிகள் சளி ஊதத்தையுக்கிற உடம்பைக் கொண்டவராய் மரணத்தின் திறையாய் நாட்போக்கிறவராய்ருக்கிறவன்ருளே மனுஷனென்றறி. பொல்லாதவுடம்பின் சொற்ப வாழ்வீதோ சென்றறியத்தோடு கொஞ்ச நாணக்கிருப்பான். வரவர அவலச்சணரூபமாய் முகஞ் சுருக்குதலாய் முதுகு கூணுதலாய் கண்மறுகுதலாய்த் தலையாடுதலாய்த் தட்டத்தலமாய்ப் பொக்குவாடையுச் செவிடையுக் கைகால் தளர்ந்தவராய்ச் சளிமூச்சுமாய் வந்து படர்ந்தவராய்க் கொடிசை முகம் வற்றினவராய் மனக் கவலையடைந்தவராய் எளிதாய் அழிந்துபோகிறவராய் மனுஷனின்வன்றென்றறி. இவனைப் பார்த்து முன்னோக்கன் கூற்றினது கேள்—இரமான சேமென்மும் நடந்தேற்றமானது இன்னமும்மீயிருக்கிற சாம்பலென்மும் சணத்திலே மங்குகிற பிரகாசமென்மும்முடனேவாழிட்போகிற புஷ்பமென்மும்கூறினார் கள். ஆபாதகா! இத்தத்துக்கெடுத்த சரிசத்துக்காகவோ அழியாத ஆத்திமத்தை நகத்திலே தள்ளுகிறது. பிவனையுஞ்சரிசத்திலிந்த விசாரமுண்டாயிருக்கிறப்போலேகுணத்திலேயும்விபரீதமுண்டாயிருக்குமென்றுபார் மனுஷனுவன் கோபிப்பான் வெறுப்பான் சகைப்பான் நிந்திப்பான் கெடுப்பான்கெடுக்கிறதற்கு வஞ்சக்திருகு முருகு சொல்லுவான். அந்நீதம் அநியாயம் திருடுதல் பிலி குணியம்விடுதல நஞ்சிடுதல் காமலிபைந்துதல் மாயவீத்தைசந்நினை சதிராமம் ஆங்காரம் கெம்பீர மடந்தேற்றமான தூர்க்குணக்களைக்கொண்டு வருவான். அநெதப்படியென் றால் ஒரு வீணகையிலுலே தண்ணீர் பெற்ற மருதாவைக் கொன்றுபோட்டவனேரோனென்றவனல்லவோ? இராசதானிப் பட்டினத்தைச் சூடச் சொல்லிப் பட்டினமெல்லாம் பற்றியெறிகிற போது உயர்ந்த கோபுரத்தின் மேலிருந்து சங்கீதம் வாசித்திருந்தவன் இத்த நிஷ்டேரணல்லலோ, வயிராக்கியத்திலுல் அநேகம் குழந்தைகளைக் கொன்றுசெய்வீ தவன் ஏரோதேயென்ற இராசாசாவல்லோ ஆம்காரத்திலும் சுவேருஸராசாவினுடையமுதன் மந்திரியான ஆமானென்பவன் தான் போறவாறபோது இராச வாகஸில் நிற்கிற டேர்கனில் மந்திரிக்கையென்கிற துவர ஒருவனுமே தன்னைக் கண்டெழுந்திருந்தாசாரஞ் செய்யாமலிருக்கிறதென்னவென்று அவ்வியும் அவன் குடுமத்தையுய் கெடுக்கத்தூணித்து இவனைக்கொண்டு போய்க் கழுவினே போடவிருக்கிற சமையத்திலே இராசா அறிந்து இர்தப் பொல்லாப்பு நினைத்த ஆமானென்ற மந்திரியைத்தான் கழுவினே போடச்சொல்லிக் கட்டினையிட்டான். இதுவுமல்லாமல் அநியாயத்தினால்லோ பெற்ற தகப்பனென்று பாராமல்த் தகப்பனுடைய இராசகியத்தைப் பிரியானம்பண்ணவேனுமென்று படையெடுத்துவந்து தனது பிதாவுமாயிராசாவுமாயிருக்கிறவரை இராசகியம்விட்டுத்தூர்த்தித் தான் தானே கிறிது நாளாண்டிருக்கிற போதிவன்பேரில் எதிர்படை வந்தது. அந் தப்படைகையச் செய்க்கப்போனவிடத்தில் ஓடுகிறபோதொருமடித்திப்படைகையம்பிவன்வன்இடம்பிர் சுற்றிக்கொள்ள அப்புறம் போகமாட்டாமல் மூன்று சவளங்களிலெழியுண்டு அவலமாய்ச் செத்தான். தாவீதிராசனுடையகுமாரான சென்றறியமுள்ள செல்வப்பிள்ளை அப்சலோனென்றவனல்லலோ கோபத்தினாலே எந்துகிவனென்ற இராசா வானுருவ ஒருவனை வெட்டவோடிவருகையில் அவன் அந்த வெட்டுக்குத் தப்பி ஓடிப்போகிறதை இராசா

க்கண்டு கோபமனதிலே மிகுந்தெழும்பினதினவிற்துபோனான். இந்த அடைவே மனுஷனுடைய தூர்ச்சுணமானது தன்னைத்தான் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறதைக் கண்டாலும் மனுஷனுடைய உறவுஞ்சகாயமும் விடாமல் ஸ்திரமானவ ஸ்பதமென்று நம்பிப்பரமகத்தருடைய உதவிரெய்க்கிறசுற்றிரசாதத்தைத் தேடாமல் அநேகம் பேர்கள் உலகத்திற்கிரிகுறர்கள். அதின்பொருட்டாகுத் தங்ளாத்தமங்களை நகத்திலே விழப்பண்ணுகிறார்கள். ஆனாலும் அந்பககமுள்ள சரிசமும்மனுஷனுடைய சொற்ப சகாயமும் கொஞ்ச நாணக்குமாதீரமிருக்குமல்லாமல் நாட்படவருக்கமாட்டாது. இப்படிப்பட்ட சரிசத்திக்காக ஆத்தமத்தை நகத்திலே தள்ளுகிறதற்கு தியாயமுண்டோ? இதைப்பொரு உவமையினாலே வெளிப்படுத்தவோம். அநெதப்படியென் றால் ஒரு மனுஷன் ஒரு நாள் வளத்திலே போகிறபோது அவனுக்கெதிரே ஒரு துஷ்டமிருகம் வந்து வருட்டினது. அநைக்கண்டு அவன் பதறி ஓடுகிறநேரத்தில் ஒரு குழிக்குள் உருண்டு விழுந்துவிட்டான். அப்போதும் தக்க குழியினிடமாக வளர்ந்திருந்த ஒரு மரத்தினுடைய கொப்புக்கள் மேற் கிச்சிக்கொண்டு குழியிலே விழாமல் அந்தக் கொம்பைப் பிடித்தேறி மரத்திலிருந்து பார்த்திற்ப்பாது அநேக விழுவானென்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அவன் இருக்கிற மரத்தினடியைப் பார்த்திற போது கறுப்பெய்யும் வெள்ளெய்யுமாக இரண்டெய்யும் அந்தமரத்தின் வேர்களை எல்லாம் கடித்துக்கொண்டு வருகிறதினும் மரம் விழுக்கிறதாயிருக்கின்றது. இதை இவன் கண்டு மரத்திலிருந்து தப்பிப்போகிறதற்குக் குழியருகாயிருக்கிற செடிக்களைப் பிடித்தேற்றவாமென்று போனான். அங்கே நாலு சர்ப்பங்களிவனை வரவொட்டாமற் சீறி வாய் பிளந்து கடிப்போமென்றிருக்குது. இவன் அந்த மரத்தினுயர்ந்த கிளையிலேறப்போனான். நஞ்சினையில் ஏறிப்போகிறபோது ஓரிஸயிலிருந்து கொஞ்சத்தேன் விழுகிறதைக் கண்டான். அநைக்கமுடித்து நன்ருயினித்திருக்கிறதைக் கண்டு துள்ளி துள்ளியாய் விழுமிருந்தனைக் கையிலேந்திக் குடித்துக்கொண்டிருந்தானல்லவாமல் தான் அதிலிருந்து தப்பிப்போவதற்கு மேற் புத்திலிசாரியாமற் போனானுக்கையால் அவன்ருக்கிற மரமும் விழுந்து அவனுய் கடிக்க குழியிலே விழுந்தான். விழுந்தவுடனே அங்கிருந்த துஷ்டமிருகங்கள் அவனைப் பிடித்துக் கொன்றுபோட்டன. இந்தமதிக்கேடனைப் போலநேகம் பேர்கள் பூவோகத்திலே உண்டு. அநெதப்படியென் றால் தாயாருடைய கருப்பத்திற் செனித்தவுடனே தூர்க்குணமானது எல்லாரையுமிரட்டிக்கொண்டிருக்கும். அதிலிருந்து தப்பி உலகத்திற்கி மறந்தார் சிவனென்கிற மரத்தினுதரவாகக் கொஞ்ச நாள் இந்த உலகத்தில் இருப்பான். எடுத்த சரிசத்திற்குளே விடமுள்ள நாலு பூதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதித்துச் சரிசத்தை அழிப்போமென்று நாடோறும் மனுஷருக்கு விக்கினம்பண்ணிக்கொண்டுவரும் மனுஷன் சிவக்கிற நாள் கறுப்பெய் வெள்ளெய் போலிருக்கிற இரவுப் பகலும் நாளாகி நாட்கூடி மாதமாய் மாந்தக்கூடி வருஷமாகி வருஷமு நானூறு கட்டத்து போகப்போக மனுஷனுடைய ஆயுசு குறைந்து மரணம் வரும். பிற்பாடு துஷ்ட மிருகம்போல் இருக்கிறபற்பல பசாசுகள் அவனை நரகக் குழிக்குக் கொண்டு போகப் பார்த்திருக்கும். இந்த அடையே மனுஷன் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கிற வினையை மறந்து போய்த் தப்பிப் போகிறதற்கானபரகதி வழியை விசாரியாமல் ஒரு துள்ளி தேன் போலிருக்கிற உலக பிரபஞ்ச வாழ்வுகளுக்காக ஆசைப்படுகிறான். பின்பு துஷ்ட மிருகங்கள் கையில் அகப்பட்டவனைப் போலச் சொற்ப பிரபஞ்ச வாழ்வுகளுடைய செல்வத்திறழ்சுக்கிறபோது சடிதியிற் சிவனாய் துபோய்மரணமடைந்து நரகபாதானத்திலிருக்கிற பசாசுகள் கையில் என்னைமைக்கும் அடிபடவும் அக்கினி நிறைந்த கடுமையான நரகபாதானத்தில் எப்போதும்வேகலிமுவான். தீத்தியபரகதியை அடைய மனதுள்ளவன் இவ்வுலக பிரபஞ்ச வாழ்வுகளை நம்பினால் இந்தமோசம் வருமென்று அவைகளை மரணம் வருமுதலே நீ யோசனைபண்ணி

சித்திய சீவியமாயிருக்கிற அழியாத மோட்ச பாக்கியத்தைக் கொடுக்கிற கத்தரை மாத்திரம் துதித்து அவருடைய வேத கற்பனை யின்படி மரண பரிபந்த நடக்கக்கூடலாய்.

ஆறும்வீத்தியாசம் நிறைந்தது.

தறள்—யக. அதிகாரம்.

செய்நன்றியறிதல்.—*On Gratitude.*

நாடு. உதவிவரைத்தன்றுதவியுதவி செய்ப்பட்டார் சால்பின்வரைத்தது.

பு. கைம்மாறு உதவியானது காரணம்பற்றியும் பொருள்பற்றியுங்காலம்பற்றியும் முன்செய்த உதவி அளவையுடையதன்று. அந்தஉதவியைச் செய்யப் பெற்றுக்கொண்டவருடைய மேன்மையின் அளவைக் கொண்டிருக்கும் என்று.

The benefit itself is not the measure of the benefit; the worth of those who have received it is its measure. *Drew.*

The exalted mind no benefit esteems
By mere return repaid, but by the scale
Of its own greatness measures each. *Ellis.*

நாடு. மறவற்கமாசற்றார் கேண்மைதுறவற்க துன்பத்துட்டுப்பாயாந்தப்பு.

பு. துன்பம்வந்தகாலத்திலே தனக்கு ஆதாரமாயினவருடைய சினேகத்தை விடாதிருக்க; அறிவு ஆசாரங்களிலே குற்றமற்றவருடைய நட்பை மறவாதிருக்க என்று.

Forget not the benevolence of the blameless: forsake not the friendship of those who have been your staff in adversity. *Drew.*

நாடு. எழுமையெழுபிறப்பு முள்ளுவர்தங்கண் விழுமந் துடைத்தவர் நட்பு.

பு. தம்மிடத்து அடைந்த துன்பத்தை நீக்கினவருடைய சினேகத்தை எழுவகைப் பிறவிக்குணங்களையுடைய தமது எழுவகைப்பிறப்பிலும் நினைப்பார் நல்லோர் என்று.

The wise will remember throughout their seven-fold births the love of those who have wiped away the falling tears from their eye. *Drew.*

தேன்சமுத்திரத்திலில் நடந்த சங்கத.

(Missionary Enterprises in the South sea.)

[Continued from page 195.]

மேலும் அடுத்தகிவொன்றிலுள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்கும் அஞ்ஞானிகளுக்கும் யுத்தமுண்டான பொழுது கிறிஸ்தவர்கள் சங்கதித்துக்கொண்டு வருகிறதைச் சண்ட அஞ்ஞானிகள் பயந்து தங்களுக்கு இரங்கச்சொல்லித் கேட்டவிடத்திலும் அவர்கள் இரங்கா

மல் அநேகரைக் கொலையெய்தார்கள் என்பதைக் கேள்விப்பட்டு மெத்தத் துக்கப்பட்டேன். ஆகிலும் இக்கிறிஸ்தவர்கள் இவ்வளவு கொடுமையான பாவத்தைச் செய்வார்களோவென்று அந்நேரத்தில் தென்மையில்லை, ஏனென்றால் அந்தத் தீவாருக்குப் பழிவாங்குகிற குணம் ஒரு பழக்கம்போலவும் கிரியாயம் போலவும் எண்ணப்பட்டிருக்குது. ஒருவனுக்கு வேறொருவன் சேதஞ்செய்யுங்காலத்திற் சேதமடைந்தவன் சேதஞ்செய்தவனுக்குச் சரிக்குச் சரிக்கட்டாமல் விட்டால் தன் பிள்ளைகளில் எவருக்குத் தீவமுறையிலென்குதல் அவனிடத்தில் அல்லது அவனுடைய பின்னடியில் உள்ளவர்கள் எவர்களிடத்திலென்குதல் பழிவாங்கும்படி ஆணையெய்திப்பார்கள். இந்த ஊரில் வழக்கமாய் எவியிறைச்சி சாப்பிடுவருவதினாலே அந்தைச் சாப்பிடுவதுபாவமோ அல்லவோவென்கிற கேள்வி ஒருமுறை கூடின கூட்டத்தில் வந்தது. ஏனென்றால் இத்தீவார்வெகு பிரியமாய் எவியிறைச்சியைச் சாப்பிட்டு வந்தார்கள். அதற்கு நாள் எவியிறைச்சியிலும் ஆட்டிறைச்சி பன்றியிறைச்சி மிகவுஞ்சுவையாயிருப்பதினாலே அவர்களைக் கெட்டியாய் வளர்த்துச் சாப்பிடுங்கள் எவியிறைச்சி புகிப்பதுங் குற்றமல்லவென்று சொன்னேன். ஒய்வுநாட்டுசெய்யுக்காகவுஞ்சு சனக்கிழமைகளிலே எவியைப்பிடித்த வைத்திருப்பார்கள். இந்தத் தீவில் எவிகள் எவ்வளவு ஏராளமென்பதைக் குறித்து முன் ஒரு பகுதியிலெழுதியிருக்கிறேன்.

பின்னும் நாள் கவனித்த காரியமொன்றென்னவெனில் இத்தீவிலுள்ளவர்கள் சேற்றில் ஒரு விதமான கிழங்கைப் புதைக்கையில் அந்தச் சேற்றை உழக்கிப் பண்படுத்திவளர்கள் பதினாறு வயதுக்குக் கீழான பெண்பிள்ளைகளுங் கிழவர்களுமாயிருந்தார்கள். அந்த வேலையை ஆடவர்கள் பெண்பிள்ளைகளைக் கொண்டு செய்விக் கிழந்து அந்த இடத்திற் போதகம்பண்ணப்போயிருந்தவர்களுடைய மனைவிகளிலொருத்திக்குப் பிரியமில்லாதிருந்ததினாலே அந்த யாழ்க்கையை எடுத்துப்போடும்படி அவள் என்னுடைய பேசினால் அப்படிச் செய்வது சரியென்பதாக நானும் உணர்ந்ததினாலே அதை அவ்விடத்திலுள்ள ஆடவர்களுடைய பேசி, அந்தப் பழக்கத்தை நீக்கிவிட்டேன் அப்படிப்பட்ட சந்தோஷமாகாரியத்தை நினைப்பூட்டுவதற்காக அவர்களெல்லாரும் ஒரு வருஷத்துப்பண்ணி என்னையும் அந்தவிடத்துக்கு அழைத்தார்கள்.

அநேகநாளாய் அவர்களுக்குள்ளே பிரசங்கம்பண்ணியும் அஞ்ஞானிகளாயிருந்த பிரதானிகளைக் கண்டு சந்தித்துப் போதகர்களுக்கு ஆலோசனையையும் பள்ளிக்கூடங்களிற் படிக்கிற பிள்ளைகளுக்குப் புத்திமதிக்கையுஞ் சொல்லி இன்னும் அனேகம் ஆசிரியர்கள் அவர்களுக்குண்டாகத்தக்கதாக உறுதியாய்த் தரிந்திருக்க அவர்களுக்குப் புத்திசொன்னின்பு அவ்வடத்தை விட்டுப்பிறப்பிட்டோம்.

(துஅராகம்) ஆண்டு திரும்ப நானும் (பலகோற்று) என்பவரும் (இராடதோங்கு) தீவுக்கு இராசாவாகிய (மாகி) என்பவரும் இந்த மங்காலி தீவுக்கு வந்த பொழுது தேவாராதனைக்கான கோவிலைச் சிறப்பாய்க் கட்டி முடித்திருந்தார்கள். தேவாராதனை நடப்பிக்கக் கோவிலுக்குப் போகையில் (இராகம்) சனங்களையு கூடியிருந்தார்கள். (பலகோற்று) என்பவர் ஒரு அதிகாரத்தை வாகித்துச் செயம்பண்ணினதின்மேல், நாள் ஏசாயா தீர்க்கதரிசனத்திலே, உட. அதிகாரம் எம். வசனத்திலுள்ள "இந்த விட்டை நாம் நம்முடைய மகிமையினால் நிரப்புவோமென்று சேனைகளின் காத்தர் உரைக்கிறார்" என்ற வாகியத்தை எடுத்துப் பிரசங்கம்பண்ணினவேனையிற் சனங்கள் மிகவுங் கருத்தாய் உற்றுக்கேட்டார்கள்.

இன்னும் அனேகர் அஞ்ஞான இரூளிலே இருந்ததினாலே அவர்களுடைய ஊர்களிற் போய் உப. தரிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி முதுந் பிரதானியுடைய வீட்டுக்குப் போனோம். அவர் எங்களை ஆசார உபசாரஞ்செய்து ஏற்றுக்கொண்டு எங்களுக்கு வசதியாகச் சனங்களுக்கு ஆணையி அழைப்பித்தார். எங்களிடத்தில் வந்த யாவரும் நாங்கள் சொன்னவைகளை மிகவுங் கருத்தாய் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அந்தப் பிரதானியும் வயதுசென்றவரானதினாலே தான் சிங்கிரம் இவ்வயல்கத்தை விட்டு விடவேண்டியவருமென்றெண்ணிச் சொல்லப்பட்ட காரியங்களை அதிகமாகத் தியானித்துப்பார்த்துப்பெனென்கிறதாக வார்த்தைப்பாடு பண்ணினார். [தொடர்ச்சி.]

பிரமபத்திரப்பயன்.

[From "Dr. Mussey's Essay on the Influence of Tobacco."]

(Continued from page 195.)

ஒருமுறை ஒரு கொழுப்பான பூணியினதூறலில் மூன்று துளி புசையிலைத் தயிலத்தைத் தடவினபோது ஓரண்டு மூன்று நிமிஷத்துக்குள்ளாக அதின் கண் கம்பி துங்கித் திக்குமுக்கடைத்து வியர்கொண்டதுபோல ஓரண்டு மூன்று முறை சுழன்று தலைகிறிது புக்கொண்டுவிரும்பிற்றுபோயிற்று. இன்னும் வேறொரு முறை ஒரு பூணியின்நாலில் ஒரு துளி தயிலத்தைத் தடவினபோது ஏறக்குறைவு ஐந்து நிமிஷத்துக்குள்ளாகத் தன் செவிகளை அசைத்துச் சத்தித்து மென்மூச்செறிந்து வலியுண்டாய் விழுந்திற்றுபோயிற்று. ஒரேவியின் நாகியில் ஒரு ஊகியினுதிரைய அந்தயிலத்திற்கேயுய்த்துத் தடவினபோது அவ்வெவியானது துயங்கி மயங்கித் தெறிக்கெட்டு விழுந்து ஆறுநிமிஷத்துக்குள்ளாக இறந்துபோயிற்று. ஒரு அணிலின் நாலில் ஓரண்டு துளி தயிலத்தைத் தடவினபோது அது உருண்டு புரண்டு தழும்பு கால் கையெறித்து திக்குமுக்கடைத்து இறந்துபோயிற்று. ஒரு பெரிய நாயின் நாலிலே ஐந்து துளி தயிலத்தை ஊட்டின போது அதுகொஞ்சவேளைக்குள்ளாகத் தரைபிலே விழுந்து திரும்ப எழுந்து சத்தித்துப்பின்னும் விழுந்து மென்மூச்செறிந்து முழிகள் பிதுங்கித் கால்களை அடித்து மலங்கழித்து பின்பு கொஞ்சஞ் சுகமடைந்து சற்றுப்பின்பு எழுமித்து தள்ளாடி நடந்தது. அதைப்பார்த்து இன்னும் இரண்டு துளி தயிலத்தைத் தடவினபோது மூச்சிலல்லாமாயும் முழிகள் புரண்டதாகவும் வந்தது. சற்றுப் பின்பு முன்னிருந்த விதமாகத் தன்னுடம்புகளை அசைத்து பிறமூச்செறிந்து கொஞ்சவேளைக்குப் பிறகு கண் முழித்துவாயால் துரைதள்ளிப் புரண்டது. உடனே வேறொரு துளி தயிலத்தை அதன் நாகியிலே புரட்டினபோது மூச்சுவிடக்கூடாமலும் அவருக்கள் கிட்டப்பட்டதாகவும் கிடந்து கொஞ்ச வேளையால் செத்துப்போயிற்று.

(இன்னுட்பரும்.)

ஞானகீதும்.

[Satirical Poem on the Superstitions of the Hindus.]

உஉ. சாதிகள் ஞானஸ்தானப்பேரை மாற்றியகொடும்.

உஉஉ. ஞானஸ்தானப்பேரை மாற்றிக்கொண்டிபல
லாவலியானபேரிட்டுக்கொண்டு
இனத்தனமான லோகவுத்தியோகத்துக்
கெத்துப்பண்ணினதென் ஞானப்பெண்ணே.

உஉஅ. உன்னுட்பேர்தனை மாற்றிக்கொண்டு வுல
கத்தார் பேருளக்கிட்டுக்கொண்டு
வின்னமாயிப்படி வேஷம்போட்டாப்போலே
மென்மையாய்ப்போலியோ ஞானப்பெண்ணே.

உஉக. வாழ்வைத்தருவவரையயோவுளை
வாழ்கவைப்பவரையயோ
வாழ்வைத்தருவவனை மறந்தால் ி
வாழ்ந்திருப்பையோ ஞானப்பெண்ணே.

உஉஈ. அக்கியானக்கோலிலிருள் வேடிக்கைபார்க்க
விடாரென் மஞ்சிப்பயர் ததனூல்
தற்குறியாயொரு பெர்ட்டிப்போட்டுக்கொண்டு
தொடர்ந்துபோனதென் ஞானப்பெண்ணே.

உஉஊ. சந்தடியோடே சந்தடியாயவார்
சபைக்குட்புக்கியிருக்கையிலே
விந்தையாயுந்தன்னெற்றியும் புத்தியும்
வேற்றுருவானதென் ஞானப்பெண்ணே.

உஉஊ. அந்தச்சமையத் தொருவன்வந்து
யாரென்க நான்திறி மூர்ந்திமக
னெந்தன்பேர் ராமசாமியல்லோ வென்
றெப்படிச்சொல்லுவாய் ஞானப்பெண்ணே.

சாதிகள் கண்விழிப்பு.

உஉஊ. காலத்தாலே யெழுந்திருந்து பொரு
கண்டவன் கண்ணில் விழித்தாக்கார்த

சோலியந்தநானுண்டாகிவன்
தொஷியென்பதென் ஞானப்பெண்ணே.

உஉச. துற்குறிகண்ணில் விழித்தேனே கன
தொஷிகண்ணில் விழித்தேனே
குக்கல்கண்ணில் விழித்தேனே யென்று
குலைத்துநிற்பதென் ஞானப்பெண்ணே.

உஉடு. அங்கவன் மனை கண்டதினாலுளக்
காகாத்தியங்களுண்டானு
விக்குளையங்கவன் கண்டதினாலவன்
ரெட்சிக்கப்பட்டானு ஞானப்பெண்ணே.

உஉசு. கண்ணாடித்தன் கருங்குரங்கு பெருங்
காரானைவேந்தனை கண்டாக்கால்
மண்ணாடுசேதம் வராதனைச்சொல்லிய
வழியையேதடி ஞானப்பெண்ணே.

உஉஈ. கண்ணாடி கண்ணாடிக்காரன் கண்டான் அந்தக்
காரானைமவுத்தன் தானுங்கண்டான்
மண்ணாடும்ராசினப் பித்தனை யூகத்தை
மற்றெவர் காணாதர் ஞானப்பெண்ணே.

உஉஅ. கருங்குரங்கை விழித்தாக்காலுந்தன்
காரியமெல்லாங்குடமென்று
கருங்குரங்கினு மாதத்தின்புத்திரன்
கற்றியாய்ப்போனானு ஞானப்பெண்ணே.

கதைகள்.—Fables.

ஒரேவிய பிராமணன் வெருநாளாய் வடைதின்ன ஆசைகொண்டிருந்தான். ஆனால் ஒருநாள் பிரயாசப்பட்டிக் கொஞ்சம் உழுந்தும் எண்ணெயும் பின்னும் அதற்கு வேண்டிய சம்பாரங்களுள் சம்பாதித்துப் பெண்டாட்டிகையிலே கொடுத்து அதை தூறுவடைகாசு சுட்டுச் சீக்கிரமாகக் கொடுவென்றான். அவன் சுடச்சேதானே யொவ்வொருவடையாகத்தின் துவிட ஒருவடை மாத்திரம் புருஷன் முன்னே கொண்டுவந்து வைத்தான். அவன் என் தொண்ணூற்றென்பது வடையெங்கடிமுண்டாயென்றான் நான் தான் தின்னவிட்டேனென்றான். ஆ, அந்தனையும் எப்படித்தின்றையடியென்றான். இப்படித்தான் தின்றேன் காணாமென்று அந்த ஒரு வடையைபுடமெடுத்துப் பிட்டு வாயிற் பொட்டுக்கொண்டான். பார்ப்பானேமறினான்.

ஒருத்தி அழகும் விவேகமுமுள்ள ஒருவனைக்கவியானம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டுமென்று வெருநாளாகக்காத்திருந்தான். இரக்கச்சே ஒரு அழகுள்ள புருஷனொருநாள் வந்தான். அவனுக்கு விவேகமிருக்குதோ வென்றறியப் பேச்சுக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போ அங்கே சடசடவென்றது அவன் அது என்னவென்றான், அது உடம்பென்றான் ஆனால் அதிலோரிதரு பிடுங்கிவாகா துருடையவேண்டுமென்றான். உடம்புக்கிறகுருக்குமா மூடா போவென்றனுப்பி விட்டான். பிறகு சிலநாட்போதுத்து வேறொருவன் வந்தான். அவனுடனே முன்னொருமுடன் உடம்பிலே இறகு பிடுங்கி வரச்சொன்னுனென்றான். அதற்கவன் கிரித்து ஒகோ அவன் ஆமையென்று நினைத்தானுக்குமென்றான். இவன் அவனிலும்முடனென்றெண்ணி இது இவருக்கவெழுந்துண்பானென்னுங்கதைபோவருக்குதென்றிகழ்ந்து போகச் சொன்னான்.

ஒரு குடியானவன் பத்தோவைத்துமுது பயிரிட்டுச் சீவனம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அந்தத்தடவை யுழுதமுதிக்குஞ் சாவிக்குத் தீர்வையிட்டுத் தீவானத்தார் பணம்வாங்கினார்கள். அப்போது பத்தோ குண்டைகையுத் தானியதவசங்களையுத் துணியணிகளையும் விற்றுத் தெண்டமிறுத்தான். பின்னும் பழமுதல்பாக்கிக்காகத் தரவுகாரன்வந்தான். அவனைக்காணாமற் கட்டினரிச்சீலையோடே யோடுகிறபோது வழியிலேவருகிற வேறொருசேவகளைக் கண்டு பயர்த்தங்கிருந்த சைன்கோவிலிலே புகுந்தான். சைநவிக்கிரகம் நிர்வானியாயிருக்கிறதுகண்டப்பா நான்பத்தோவைத்துப் பயிரிட்டுக் குளிசீலையுடனே யோடிப்போகிறேன் தீ எந்தனையேர்பயிர்வைத்துக்கெட்டா யுனக்கிர்தக் கோவணமுமில்லாமற்போச்சுதெனென்று கட்டிக்கொண்டமுதான்.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, October 24th, 1844.

HINDU TESTIMONY IN FAVOUR OF THE BIBLE.

[Extract from an Essay, entitled "Woman as she is in India," written by a young married Hindu, educated at Madras, but not a professor of Christianity, taken from the Native Herald for Oct.]

There is not in the world one religious book which is so plain as the Bible. All the Hindu religious books are only books for the learned, but the religious book—the Bible, is a book both for the learned and the ignorant. As God is the author of this Book, and as he made it for all people, he made it in such a manner, as that it may be useful both to the young and to the old, both to the learned and to the unlearned. We know that the soul of a child is as precious to God as the soul of a man, and as the happiness of both of them depends upon his word alone, he will not give a book that will be useful only to men. It is impossible that he would do so; he is not selfish like a man that perishes; he knows what is best for mankind; he gives liberally to every one that asks him; he is omniscient, he knows what will suit a young mind; therefore it is that he gave such a plain book as that. If the Hindu women instead of bothering their heads with acquiring only their own languages, were to read this precious book in English, with proper Tamil and Telegu translation, it would be a great blessing to this benighted country. I am sure that they would be able to read English sooner than either Tamil or Telegu; and, what is more, they would soon be able to understand the book which ought to form the main branch of their study. For what will their learning signify, unless they understand the Bible! Therefore I would begin to teach them English at once, along with the vernacular languages of their country.

Secondly, it abounds with pure morals. There is not one book in any language in the world, which contains so many excellent morals as the Bible. The principal knowledge which Hindu boys and girls ought to learn at school is the knowledge of God. All other knowledge ought to be made subservient to it. The only book which will teach this knowledge is the Bible. It abounds with pure morals. Each vein in this book is as precious as the diamond. It contains an unbroken chain of truths. To every soul that loves them they are sweeter than honey and the honey-comb. There is not one book in the world which can be compared to it. All other books are books of men, but this is the book of God. As God is superior to his creatures, so is his book superior to the books of men. The one is the wisdom of God, and the other is the gathered wisdom of men. The one contains heavenly doctrines, the other earthly doctrines. As the heaven is far higher than the earth, so are the doctrines of heaven. We all know that man is a sinful creature, consequently whatever he makes will be as sinful as himself. Hence it is that all the productions of men contain very few pure morals. If at all there is any book in the world which can raise the moral character of man, it must be the Bible. I would recommend no other book to the Hindu women than this book. Our great object is to see the moral character of the Hindu women raised. It is only such a book as this which is full of morals that will produce the effect we desire. Let us, therefore, my dear countrymen, begin to teach the Bible to our women, and that through means of the pure English language, side by side with the vernacular languages.

Thirdly, it teaches the true knowledge of God and his attributes. No other book in the world so clearly sets before our eyes the knowledge of the true God as the English Bible. All the Hindu books teach the knowledge of other gods or goddesses. They do not teach us that God is one; they speak something about an unknown God. No man who reads these books can have a proper knowledge of God; he is as ignorant of God as he was before he read them. The only book which teaches this knowledge is the Bible; and if this book were introduced among the women of Hindustan, it would be a great blessing to them. The Hindu women, instead of perishing like the beasts for lack of this knowledge would fill their minds with divine truths, and die like creatures that have souls. What book is there in the world which teaches this knowledge? Will the Veda teach it? No, all that we know by the Veda is, that there is a God, who is beyond our comprehension; he is an unknown God. If this book, that is, the Bible, were to be used in the schools of Hindustan, I am sure that the people would soon know the difference between the Gods that they now worship and the God of this book.

Fourthly, it points to us the true way of salvation. What Book in the world points out this? Do the Hindu books point out this? No, all that we know by these books is that the soul of man can be saved, either by mortifying itself, or by taking a tedious pilgrimage, or by bathing once in the river Ganges. How can penances take away our sins? Suppose we mortify our body, and inflict wounds upon it; will that cleanse our soul from sin? No; there is as much difference between the body and the soul, as there is between spirit and matter, consequently, the wounds inflicted upon our body cannot take away the sin of the soul. It is the soul that is responsible to God and not the body. Suppose our body covered with sores, though we take a long journey to some holy shrine or bathe in the river Ganges, or inflict penances upon our body, will these things remove the sores of our body? No, they will only increase them. It is the same with our souls. How can the penances inflicted upon our body and foolish pilgrimages cure the diseases of the soul? No, it is unreasonable to think so. They will only augment our diseases. The only way by which a man can get his bodily disease cured is by showing it to a skilful physician, and by taking his medicine. The great and the best physician that is appointed by God, to cure the diseases of our souls is Christ. Unless we show to him the disease of our souls and take his medicine we cannot get our disease removed. The medicine which this physician applies is his doctrines. They are sweeter than honey and the honey-comb, and able to cure the soul. This doctor whom I mention is not a hard doctor; he is a doctor full of love and compassion; he did not give either gold or silver; but he gave himself in order that he might be appointed as the doctor of the world. He is not a

doctor who will not hear, but he is willing and ready to save all those who will apply to him. He calls every one who is in need of help to come to him; and, what is more wonderful, he gives his medicine for nothing. This is the true Saviour of the world, and He is found only in the Bible. If this Saviour were made known to the women of India, it would be a blessing to themselves, and to their sons and daughters. The Hindus, instead of worshipping stocks and stones, and taking foolish pilgrimages would worship the true God, and make a true pilgrimage to heaven. All the idols, which have been held in such high veneration among the Hindus would be converted into stones and used for the walls of the houses. Above all, the people would find the true and the only way of salvation. My dear countrymen, if such are the blessings that can be conferred upon our women by the Bible, let us begin to teach them soon. As long as we continue reading the Hindu Shastras, we will neither learn the knowledge of God, nor of Him who gave up himself for our sins. Therefore, my dear countrymen, let us communicate to them a knowledge of the English language along with a knowledge of their own and above all of the Bible, which alone confers so many blessings upon the people who know and practise it in their lives.

Superstitious opinions respecting Benares.—The station in India where I have laboured is Benares—one of the largest cities in Hindustan. It is situated on the banks of the Ganges, 421 miles north-west of Calcutta; its population amounts to about 500,000 souls. There are about 70,000 Mohammedans; the rest are all Hindus. Among the Hindus, we have about 30,000 Brahmins. Benares is therefore called the Brahmical, or the Holy city; and the natives believe, and assert, that it is 80,000 steps nearer to heaven than any other part of the world; and that is just in the centre of the earth. Ten miles around it they affirm to be holy ground; and whoever dies within that space, though he should have committed the sins of the whole world, is sure to go to heaven. The consequence is, that every year a great number of natives and many rich men come to Benares, in order to die there and insure as they say, a speedy entrance into heaven.—*Rev. C. B. Leupolt.*

Golden Rules for News-papers Correspondents.—Never write on both sides of a sheet sent to a News-paper. Your copy must often be cut into many pieces, and a sheet written on both sides is a plague and a sorrow, often delaying the articles of the paper. Never send an article to an editor unfinished. When he hears or reads that you have scrawled it off hastily, left it full of imperfections, &c. he mentally resolves to put it quietly in the balaam box the moment you are out of the way. Never fall into the serious mistake of imagining that because a man writes a sorry hand himself, he is partial to that sort of chirography. Remember that he is always writing and generally at hand to correct any errors in his proofs, while you will not be. Write plainly if possible; write decipherably, any how, or do not write at all.—*Calcutta Eng.*

Exemplary Character of a little church of Karens at Tavoy.—At Turtoo, or Ya, we spent two weeks, during which time we held daily religious meetings, for preaching, examining the church members preparatory to the Lord's supper—and attending to applicants for baptism. The members of this church have from the first, been remarkably steadfast in their profession of Christianity and punctual in the observance of Christian duties so far as their knowledge extends.

The church was constituted in 1836, and from that time to this not an individual has been excluded or has deserved to be, so far as their conduct has come under our observation, for any immorality. This season however we judged it necessary to suspend 4 members from a participation of the sacrament of the Lord's supper; one for a disregard of the Sabbath in travelling; two for ill-treating their wives; and one for unkindness to a sick daughter; (the last however, does not belong to this church.) These individuals professed penitence; and we hope the discipline of the church will have an effect through the blessing of God, to deter them and others from the like conduct in future.

This Church has just completed a very neat, commodious, and substantial place of worship, which cost them 30 Rupees, or about 3 dollars and a quarter to each family, in cash, besides considerable personal labour. This we deemed was as much as they were able to do this year, particularly as their rice crop came in very light; and we did not therefore solicit any aid from them to the funds of the Tavoy Mission Society. Yet when some of these individuals saw in the "Karen Star" what other churches had contributed, they expressed their regret that they had not some money left for this object also.—*Rev. Mr. Wades' Journal.*

KARENS AT MERGUI.—Great changes have been taking place; all the measures of the new commissioners are those of a Christian ruler. I could not have adopted plans, had the government been in my own hands, better calculated to advance the interest of the people, or of religion. The Karens feel that God has visited them, and seem to be turning in a mass to the living God. Native officers, who have opposed and opposed the advance of the Gospel are now in disgrace and come to us for help.

A new impulse has been given to education among the Karens—they are placed on a level with the Burmans and are eligible for any office now held by the latter; which was never the case before. I have given up some of my best men, or expect to do so, for head men, or officers at Court. One Christian Karen has just been made the head or governor of all the Karens to the north of Mergui, as far as Tavoy province, with a salary of 25 Rupees per mensem; a writer at 15 Rupees; and two Peons; wholly exempt from Burman influence. The Karens will emerge from their darkness and servitude and turn in a body to Christ. They feel intensely and manifest a determination to learn to read.

Arracan—Ravages of Cholera.—*Ongkyoung, Magozzin, and Baume* depopulated.—The extracts which follow, and which so painfully contrast with the preceding, are from a letter just received from Mr. Abbott, dated Sandoway, Sept. 15, 1843.—*Baptist Miss. Mag.*

In my last communication, sent in May, I gave an account of the emigration of Christian families to this province from Burmah, and of the prospect of their becoming located permanently, and dwelling in peace. But since that time they have seen mournful days. At Ongkyoung they had erected a large and beautiful chapel; eighty dwelling houses were also completed, and the people were beginning to plough and sow the fields; when the cholera—that dreadful scourge,

broke out in the midst of them, and raged and spread with a fatal rapidity. One hundred and thirteen persons died in a few weeks. Whole families were swept away—a panic seized the poor people and parents caught up their little ones in their arms and fled to the jungles. Some of them crossed the mountains and reached their old homes in Burmah; others halted at other villages, where the Cholera had not as yet appeared, and waited for the pestilence to pass away, but a great many of them died in the jungles. Within two months after I visited Ongkyoung; all was desolate, and their chapel had become a habitation of owls.

Another colony of 40 families had settled at Magezzin. The Cholera appeared there also. Fewer died, in proportion to the number of people, than at Ongkyoung; but the village is entirely broken up. The small village around Baumece chapel are dispersed, and that spot, rendered sacred by so many tokens of God's presence and by the recollection of so many hallowed seasons there enjoyed with the people of God, is deserted and silent. The pastor (Shway Bay) was the first victim of the pestilence,—an active, useful man,—young and of fair promise.

Distressing Mortality among the Karens in Burmah.—In Burmah the Cholera prevailed for a year, and was particularly fatal among the villages in the jungle. More than five hundred Karen Christians were swept off with that disease during the last year.

COLOMBO.

Inundation.—As usual at this season of the year, the country near Colombo lying to the South of the Kandy Road is under water, and the communication greatly impeded in many places and interrupted at others. The water is running across the road at Grandpass, and at either end of the Bridge of boats so as to render it impassable. The Proprietors of the Kandy Coaches have for the few last days been obliged to have the horses and passengers ferried across in boats between the bridge and the 4th mile stone, changing coaches at either place. Yesterday when endeavouring to take the horses for the Royal Mail across the bridge, the flood was rushing so violently over the bridge between the last boat and the abutment, that both horses and their keepers were swept away. The men, however, seized the branches of a tree amongst which they were driven, and at the same time held the horses until they were rescued from their perilous situation by boats. The horses of the commercial coach were very wisely brought back, and this morning neither coach has started for Kandy. Indeed yesterday's mail downwards stopt at Mahara; as must also to-day.

It is really heart-rending to see the people flying from their houses at Grandpass and over the country inundated, carrying their children and furniture in their arms and going, some of them at least, they know not whither. The destruction of property in the tract of country overflowed is very great, and the distress that must follow will be proportionate.

Fatal accident.—The Observer of Oct. 10, states that Mr. James Shands was drowned near Gampola on Monday morning, in attempting to ride over a new road laid across a paddy field near the river, which was under water. He was in company with Mr. Ackland and Mr. Blackmore, but being a little in advance of the others his horse first sank in the water and he disappeared and was not afterwards seen. Mr. Blackmore was also precipitated into the water, but escaped by swimming and Mr. Ackland was enabled to turn back in safety. Mr. Shands body was found after four hours and was conveyed to Kandy for burial.

Mail-Couch accident.—As the Kandy mail was coming down the Attempitipa pass on Tuesday, the reins broke and the coach, horses, driver, and a Portuguese passenger went over the precipice about 40 feet deep. The carriage was broken to pieces, the horses were so much injured that neither of them is expected to survive, but the two men were only stunned.—Captain Fisher and Lieut Raiff, who were also passengers, jumped out before the coach went over, and escaped unhurt.—*Colombo Obs.*, Oct. 10.

Henry Gaven Esq. has been appointed by the Queen, Superintendent of Police for the Island of Ceylon.

On the 18th of September, a commodus chapel was opened for Divine Service at Dikbedde, near Panura, for the use of the Wesleyan Mission, and on the 27th another was opened at Matakooly, near Colombo, for the use of the Baptist Mission. On both occasions Sermons in Sinhalese were preached, and addresses given (by interpretation) by Sir Anthony Oliphant, who, as well as Lady Oliphant, manifests a deep concern in the spread of Christianity among the natives of Ceylon. The attendance of Sinhalese at both the services was numerous, and several European Ladies and Gentlemen from Colombo embraced the opportunities of witnessing the progress of the Gospel.—*Commentator*.

On Sunday the 29th of September, two sermons were preached in Colombo on behalf of the Church Missionary by the Rev. W. Adley of Jaffna, and the Rev. G. C. Trimmell, of Baddegama. The collections amounted to £21. 19. 5.—*ib.*

The Planters of Kandy, and its neighbourhood have subscribed the sum of Twenty Pounds to purchase a Horse for the use of Mr. Thomas Garnier, the zealous and devoted Missionary who is engaged in preaching the Gospel to the Coolies on their Estates.—*ib.*

MADURA.

Madura October 12.—Of the rioters arrested sometime since in the act of disturbing the peace, eighty have been sentenced to work on the roads. Some for seven, others for five, and others still for three years. Many others have been required to enter into recognizance to keep the peace, in default of which to be sentenced to labour on the roads.

MADURA MITE SOCIETY.

A Society with the above name was organized on the first day of October at the Mission house, Madura.—Rev. C. F. MUZZY in the chair. A considerable number of attendants were present. Mr. ASHBURY commenced the meeting by reading a portion of the 21st chapter of Luke, and afterwards he called the attention of the hearers to the former weak state of many flourishing societies and the means by which they were brought to their present flourishing condition, and insinuated into the minds of the hearers a zealous spirit that they may think it their duty to spare something in their bounty for the cause and thus help the growth of this Society.

Mr. G. H. HALLOCK, then addressed the meeting, shewing the importance and necessity of such a Society in this benighted land, and that Christians should, as

they have received of others, help for the conversion of their fellow creatures who are bone of their bones, and blood of their blood and who are now dwelling in darkness and death. The Chair man followed with some striking remarks in favour of the Society. Afterwards the regulations given below were read, and the assembly with uniform consent raised up their hands in approbation of the causes, the following gentlemen were elected officers of the Society.

MR. FRANCIS ASBURY.—Moderator and Treasurer.
MR. GERARD H. HALLOCK.—Secretary.

Regulations of the Madura Mite Society.

1. That this Society be denominated the Madura Mite Society; the object of which shall be to encourage the circulation of the Scriptures and especially to establish Tamil Schools in and around the Madura villages.
2. That the business of the Society, be conducted by a Moderator, Secretary, Treasurer, Collector, and a Committee, when necessary.
3. That in order to give effect to its design, benefactions and subscriptions be solicited.
4. That each person contributing to the Society one anna or more, shall be considered a member of the Society.
5. That there will be held a quarterly meeting on the first day of every quarter for subscribers and benefactors.

May He who alone can give the increase, deign to smile upon our feeble efforts and crown us with a large measure of his blessing until this benighted land is filled with the knowledge of the Lord as the waters cover the sea.—*Communicated.*

CALCUTTA.

The connexion of the Jesuits with Baboo Muttylall Seal's College at Calcutta has been dissolved. A number of petty provocations is assigned as the reason for this summary measure. The rupture will surprise none; indeed, the only matter for wonder is, that the Jesuits were suffered to continue in office so long. The institution is now under the superintendence of Rev. K. M. Bajerjee.—*Madras Rec.*

Serampore.—The report has been revived that the sale of this town to the British Government has been completed, and some of our contemporaries have appealed to us for the confirmation or contradiction of the rumour. We have no authentic information on the subject. There is however reason to believe that the sum which the Danish authorities were authorised to ask for the transfer of the settlement, has been at length agreed to by the British Government, but whether that sum be one lakh or ten lakhs, we have not heard.—*Friend of India.*

BOMBAY.

The Bombay papers state that Alloo Paroo, the notorious villain, who was concerned in the burning of the *Belvidere*, has been captured at Jinjera, about 50 miles south of Bombay. He was at the head of a conspiracy, which is supposed to have been instrumental in the destruction of not less than a quarter of a million sterling of property.

LAHORE.

The *Delhi Gazette* says the tocsin of war in the Punjab appears at length to sound. The disputes between Heera Sing and Golab Sing must be decided by the sword. It has long been suspected that the country was too narrow to hold the uncle and nephew.

Sheikh Imad-ooden who had been sent to mediate between Heera Sing and his uncle and aunt, is said to have returned without success; and Heera Sing has ordered 20,000 artillery, 20,000 horse, and 40,000 foot soldiers to march against Rajah Golab Sing.

GUALIOR.

An attempt has been made to assassinate Ram Rao Phalkeah, the chief Minister of Gualior. As he was returning home in his palankeen from the palace, and his guards were a little a-head of him, some one discharged a carbine, loaded with shot at him. Two men who stood near his palankeen were wounded, but the minister escaped. No trace of the assassin could be discovered. It is said, that there is a deep laid conspiracy to get rid of the Minister and get up a general revolution.

AFFGHANISTAN.

We heard some time ago that the Usbeks had come down and taken Bamacan. This is now confirmed. Dost Mahomed hearing of this, set out with his army from Cabul, but after proceeding thirty miles, sent for his sons Akbar Khan and Afzal Khan, and pointing out the state of blind security in which the enemy lay gave them 4000 horsemen a-piece to attack them. It is said that the Usbeks there-upon fled to Back; and that the three brothers united their forces and pursued them to that city, where a bloody battle was fought in which the three totally routed their opponents, loosing only 127 Affghans. Above a thousand fell on the side of the Usbeks. Thus it appears that the fortunate Dost is delivered from the enemy which threatened him from Turkistan; at the same time that he is relieved from all dread of the Persians, who are now distinctly affirmed not to have taken Herat, and not to be coming down on Candahar.—*Friend of India.*

SALT RIOT AT SURAT.

The new act which imposed an additional duty on Salt through the Bombay Presidency was promulgated at that place on Wednesday the 28th of last month. The next day, nearly the whole of the inhabitants of the city proceeded to the court to represent to the judge the misery and hardship that were entailed on them and their families by the imposition of a double duty on Salt. Some of the mob pelted him with stones, and smashed several of the windows of his residence. Intimation of the riot was sent to the commandant, who dispatched the troops off duty to the Court. On their arrival, an affray commenced in which an old woman was killed, and several persons were severely wounded. The mob was dispersed after considerable difficulty. On Friday morning, mobs again collected in various parts of the city. The collector, his assistants, the Commandant, and the Fort Adjutant went through the principal streets of the city, endeavouring to quiet the populace. A number of the chief inhabitants were sent for by the Collector

and judge, who requested them to exert their influence to restore order, saying that the Bombay Government would be written to on the subject. The natives then requested the Collector to suspend the operation of the Act; he stated his inability to do so. In the afternoon, the rioters congregated again, and commenced an assault on some of the European officers. These riotous proceedings constrained the public authorities to call out the military again, and as the mob would not disperse, volleys of blank cartridge were fired; but this only produced roars of laughter. The military were then ordered to fix bayonets and charge, which obliged the people to give way; on the retirement of the sepoy, they assembled again. In the evening, Sir Keith Arbuthnot, the Judge, appeared again, accompanied by the European residents and told the populace he would give them five minutes to return to their homes, after which he would order ball cartridges to be fired. This had the desired effect, and the city was quiet for the night. A native letter, quoted in the *Gentleman's Gazette*, states that several of the rioters were arrested on Friday, and that the mob broke into the Guard-House and released them the next morning; and on Saturday the 31st of August or Sunday the 1st September, Sir Keith Arbuthnot suspended the *Salt Act* and the rioting ceased.

As soon as intelligence of these proceedings reached the Governor, he returned to the Presidency, and the next day, Saturday the 7th of September, issued a proclamation stating that the act which increased the duty on salt (xvi. of 1844.) had in view also the abolition of Town duties and other cesses to which the people were subject, that this abolition, from unavoidable circumstances, was not promulgated simultaneously with the Act; that the people were therefore subject both to the old and the new taxes, and that the Governor, with the view of affording relief to the people from double taxation, was pleased to suspend the collection of all Town duties and all taxes on trades and professions, &c. pending the decision of the Government of India.—*Friend of India*.

புதினச்சங்கிதி.

யாழ்ப்பாணம்.

பூதவந்தனினிற் பொய்வழியகற்றுஞ் சீர்செறியிலங்கையிற் சேர்வடநாட்டினுண் நடவாநின்ற நியாயவியாச்சியங்களின் முறை துறைகளையும் இந்தக் கெடல்தலங்களின் அரசாட்சியாரின் ஆளுகையையும் குறித்துச் சொல்லப்பட்ட வடநாட்டிடிபத்து வாழாநின்ற பிரபுக்களும் மற்றுமனைவோரும் இந்நகைக் கேழ்க்குறையெரு வருடத்திற்கு முன்னெழுதிச் சீமையிலிருக்கும் அதியத்தம தந்தவ மகத்துவ பராக்கிரமம் பொருந்திய இராக்கினி அவர்களுக்கு அனுப்பிவைத்த விண்ணப்பப்பத்திரத்தை இராக்கினி அவர்கள் கடாட்சத்துடன் அங்கீகாரம்பண்ணிச் சித்தமாளுர்களென்ற சமாசாரம் இந்நாட்டினில் இவ்விடம் வந்து சேர்ந்ததாமெனக்கேள்வியுற்றோம்.

கொழும்பு.

இந்தமாதம் அ. தேதி கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்குப் போகிற தபாலவண்டியில் அட்டம்பிட்டியில் வந்தவேளையிற். கடிவாளங்கள் அதுந்து போனதினால், வண்டியில் வண்டியிலுத்தோடின குதிரைகளுஞ் செலுத்தன் சாரதியும் அதிலிருந்த ஒரு பறங்கியும் நாற்பத்தடி நாழுவக்குத் தலைகீழாகவழி வண்டியும்பொரிப்பொரியாய்முரிந்துபோகக்குதிரைகளும்ஆட்சளும்சாவத்தக்கனையாகக் காணப்பட்டார்கள். அப்படியிருந்தும் அதிலிருந்த வேறிருண்டுபேர் வண்டியில் தலைகீழாய் விழுந்து விழுமுன்னமே குதித்துப்பாய்ந்து சேறியின்றித் தப்பிக்கொண்டார்கள்.

பெருவெள்ளம்—இந்நாட்டினிற் கொழும்புக்குக் கிட்டக் கண்டி ரோட்டுக்குத் தென்பக்கத்திற் பெருமழைசொரிந்து பெருவெள்ளம்போட்டுத் தெருக்களையும் மூடிப்பாய்ந்துகொண்டு போவதாற் சனங்கள் கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்குப் போக்குவரத்துப்பண்ணிக்கொள்ளக்கூடாமல் அங்கங்கு அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அல்லாமலும் கொழும்பிலிருந்துகண்டிக்குப்போகிற தபால் வண்டியும் குதிரைகளும் போய்ச்சேர்ந்துகொள்வது கூடாமையால் வண்டியையும் குதிரைகளையும் வள்ளத்திலேறிப் பாலத்துக்கிடையே ஓடும்படி ஏதவாயிற்று. இந்நமாதம் கூ. தேதிபாலத்துக்குமேலாகத் தபாலவண்டியில் செலுத்திக்கொண்டுபோகையில் வெள்ளம் மெத்த மும்முரமாய்ப் பாய்ந்து குதிரைகளையும் குதிரைக்காரரையும் அள்ளிக்கொண்டோடிப்போக அவர்கள் தாங்கள் தாலிப்பிடிக்கத்தக்க ஒரு மரத்தின் கொப்புக்களைப் பிடித்து மற்றக் கையினாலே குதிரைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு வள்ளங்களிலே தொத்தி ஏறிவிட்டார்கள். அலலாதிருந்தால் அவர்கள் அன்றைத்தினம் மாண்டு போவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இவ்விடத்திற்பெய்த பெருவெள்ளத்தினியித்தம் சனங்களிடத்துண்டான கலக்கடிபந்து பாரக்கிரமது மனதிற்கு மெத்தத் துன்பமாயிருக்கும். ஏனென்ற சனங்களெல்லாருந் தங்கடங்க்கே சிறுபாலகரணயர் தட்டுமுட்டுக்களையுந் கர்விலக்கொண்டெங்கேபோகிறுமென்றெண்ணமில்லாமல் நினைத்தநினைத்த பட்டமேலேயோடிப்போய்விட வெள்ளத்தினாலுழிந்த ஆஸ்திக்கு ஒரு ஏலையில்லை.

மதுரை.

மேலைச்சூக்கிகையொன்றிற் கூற்றன்படி மதுரையில்ச்செவடிநடந்த வலங்கை யிடங்கைக்கட்சிச்சண்டைக் காதிக்காரணராயிருந்த எண்பதுரை நீதித்தரைகள்பிறத்து வியாச்சியம்பண்ணிச்சிலிரை ஏழுரைத்துக்கும் சிலரை ஐந்துவருடத்துக்கும் வேறு சிலரை மூன்றாவருடத்திற்குமாகத் தெருநூதியுஞ்செய்யும்படி தீர்ப்புப்பண்ணினதுமன்றி வேறுசிலர் நன்னடக்கைக்குப்பிணைகொடுத்துப்போகவும் கொடாதுபோகிற தெருநூதியுஞ் செய்யவுல்கற்பிக்கப்பட்டார்கள்.

பிரமதேசம்.

அரக்கன் தேசத்தைச் சார்ந்த 'ஓங்கியோம்' என்னும் கிராமத்தில் மிகு விலதாரமும் வெகு நேர்த்தியுமான ஒரு தேவாலயமும்; எண்பது வீடுகளுந் கட்டப்பட்டாயிற்று. அவர்கள் தங்கள் வயல்களை உழுது எருப்போட்டுச் செய்கைபண்ணிக்கொண்டிருக்குஞ் சமையத்திலேதானே கோதாரி வியாதி அதிக கொடுமாய்வந்தது. சிறிதுகிழமைக்குள் எல்லாருடைய பெர் செத்துப்போயினார்கள். சிறிதுவிட்டபடியுள்ளவர்களில் ஒருவருந் தப்பவில்லை. இந்தச் சனங்களெல்லாம் கெடமண்டி மலைசூக்குவ் காடுகளுக்கு ம் ஓடியோடிப்போனவிடத்திலும் அனேசர் அகப்பட்டிறந்து போக அவர்கள் இருந்த வீடுகளெல்லாம் காடுகளாய்ப்போயின. இன்னும் மேக்கேசின் என்ற கிராமத்திலும், ஈ. சமுசாரத்தாரிருந்தார்கள்—அவர்களிலுஞ் சிலர் செத்துப்போயினார்கள்.

'யா' என்றகிராமத்தல் நாங்கள் இரண்டுகிழமையாகக் கூட்டங்களவைத்தவந்தோம். இவ்விடம் இலதாயிக்கப்பட்டிருந்த சபையைச் சேர்ந்தவர்களெல்லாருந் கிறிஸ்துமார்க்கத்தைப்பற்றிப்பிரதிக்கிணைத்துவிடும் கிறிஸ்துவர்கள் செய்யவேண்டிய கட்டமைகளையாதோ அவைகளைச்செய்யுதலும் மெத்த விழிப்பாக நினைகொண்டிருந்தார்கள். துஆநகசு. ஆண்டில் இவ்விடத்தில் இச்சபை ஏற்படுத்தப்பட்டது. அந்நாட்டொடுத்து இந்நாள்வரைக்கும்நாங்களறிந்தபடியாதொரு சபையானென்குதல்அபாத்திரமுள்ளவராய் நடந்துகொள்விலலை. ஆகிலும் இம்முறைமாத் திரம் இராப்போசனமெட்டாதபடிக்குராலுபெரைவிலக்கிவைத்தோம் ஏனென்றால் அந்நாலவரிடொருவன் ஓய்வுநாளிற் பிரயாணம்பண்ணினதற்காகவும்; இரண்டுபேர்தங்கள் மனைவிகளைப் பிறக்கணித்தற்காகவும், மற்றவன் தனது துன்பமுள்ளமகனைப் பட்சமாய்ப்பராபரியாததாழ்ச்சியினாலுந்தான். அப்படியிருந்தும்இவர்கள் நாலவருந் தாங்கள்செய்தது குற்றத்தானென்று எண்ணி அறிகையைட்டார்கள். இவர்களும் மற்றவர்களும் இன்னுமிவ்வத் துரிச்சுணுத்துக்குட்படாதபடிக்கு ஆண்டவனனுக்கிரகங்க்கிடைப்பதாக. இச்சபையார் தங்கள்செவ்வாக ஒரு பெரிய நேர்த்தியான தேவாலயத்தைக்கட்டி முடித்திருக்கிறார்கள். அதின் செவவு அய் ருப்பார். அதற்கு ஒவ்வொருவிடமும் நூ. நவ. இறைசாரிற் கொடுத்தார்கள். அப்படிக்கொடுத்ததுமன்றி அச்சபையாரிற் சிலர்தாங்களாகவுமின்று மறுகூலக்காரருடன் கூட வேலைசெய்துங்கொடுத்தார்கள். இந்நூறை அவர்களுடைய செலவுப்போகங்கள் மெத்த வாய்க்கவிலலை அல்லாதிருந்தால் இதினும் மிகுதியாகக் கொடுப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

காசி.

நிலையைக்காணக் காசியிலறக்கச் சிறக்குமாருந்தனிற் பிறக்க வேலையில்பெருமை அருணையைநினைக்கவெய்தலாமுத்தியென்று அருணசலப்புராணம் அருணைமா நகரச்ச்ருக்கத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பாட்டிற் கண்டபடி மாபெருமையுடைத்தான காசினாகர் கற்குத்தாவுக்குவடமேற்காய் (சாஉஉ) யில்காதத்திற் கங்காரநிக்கசூரையிற் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விடத்தில் இரு. இவ்வுச்சுசனத்துக்குண்டு அவர்களில் ஏறக்குறைய எய்துபேர் மகம்மது மதத்தறுசாரிகள். மற்றவர்களெல்லாரும் இந்து மதத்தறுசாரிகள். அவர்களுக்கூள் நயது. பிராமணுக்களுண்டு. ஆகையார் காசினாகர் பரிசுத்தவனம்! அந்நகரத்துவாழ்வோர் பூமியின் கண்ணிருக்குஞ் சகலசனத்திலுந் தாங்களே மோட்சத்திற்கு அய்து அடி கட்டிவிட்டார்கள். ஒன்றென்கிறார்கள்! அதாவது, அவர்கள் பூமியின்நடுமையத்தில் வந்துவிட்டார்கள்போலே! காசியின் கண்ணெவளிகவாழ்வையொருவினுஞ் அவன் எவ்வத் ஆகாமியங்களைச் செய்தாலும் அவைகளைல்லாம் பிரயாசு கித்தமர்க் அவன் சந்தேகயின்றிச் சொக்கத்துக்குப் போவானும்! ஆகையால் வருடத்துக்குவரும் அநெகமாயர் சனங்கள் இவ்விடத்திலே செத்து மோட்சபதவியடையும்படி வருகிறார்கள்.

To the Editor of the Morning Star,

SIR,

Availing myself of the impartiality you manifest in inserting communications of your correspondents on different topics of interest, I take the liberty of sending these few lines for publication in one of the numbers of your valuable "Star."

It is not the mere gratification of curiosity that has led me to pen this nor a wish of depreciating your valuable paper by introducing into it, matters of light or trivial nature (as they may appear to some of your readers) but with the main desire of extricating my mind from such doubtful, but important and indeterminate points, and to amuse myself and your readers on such literary topics.

What I mean to bring before you is, the diversity of opinions concerning a Noun singular, when it has a clause of a sentence joined to it by "With."

In the following examples, "Prosperity with humility, renders its possessor truly amiable." "The ship with all her furniture was destroyed." "Not only his estate, his reputation too has suffered by his misconduct, &c." Mr. LINDLEY MURRAY says, that the verb must be in the singular number, as the nouns "Prosperity," "Ship," and "Estate," are the principal agents in the above sentences.

On the other hand, Mr. W. LENNIE affirms, that in these examples the verb must be in the plural number, and produces the following examples in support of his opinion. "The side A with the sides B and C, compose the triangle." "She with her sisters are well." "The general with his men were taken prisoners." &c. In these examples, he says, that the verb must be in the plural number; but according to Mr. MURRAY's opinion, that the side A alone is the nominative to the verb, and of course it necessarily follows that the sides B and C have no agency or no share in forming the triangle, and consequently, that the side A alone composes the triangle. But in opposition to this Mr. LENNIE says, that one side cannot form the triangle except with B and C, as subsidiaries; and therefore, the verb should be plural. In the same manner in the other two sentences, the words after "with," are as much the object of discourse as the words before it; consequently they also must be in the same number.

Now Mr. Editor, according to the clear and forcible reasons brought forward by Mr. LENNIE, learners will be led to coincide with his opinion. Above all, Mr. Editor, I am at a loss to determine of which of the above authors is right.

Further, it may be worth while to observe, that, such questions, however light or futile they may appear, are of the utmost importance; for they not only tend to embarrass the minds of learners, but also retard their further progress. I send this with an earnest desire of learning rather than with any other motive, and therefore expect, that either you or some of your intelligent correspondents will throw some light upon this subject, and favour me with an answer in an early number of the "Star."

I remain yours,

G. PHILIP.

DEAR MR. EDITOR,

Hoping you will excuse the liberty, I take in sending these lines for a corner in your periodical, I am encouraged to offer a few remarks on the subject of *Native Improvement*.

The benevolent work of improving the Natives of Ceylon was, if I correctly calculate the time, set on foot, more than 20 years hence, not by the unassisted hand of any one particular individual or denomination, but by the joint labor of all Christian bodies (except the Romanists the enemies of improvement as well as religion) viz: Presbyterians, Episcopalians, Wesleyans, &c. And it has effectually wrought considerable change in the native world of different provinces—change, indeed to the better under the all-directing hand of the Almighty. Institutions to promote which are thriving as it were, and we have the honor to hear of Institutions of recent origin, as that of the Jaffna Native Improvement Society and other bodies for the better and more effectual promotion of the desired end. In all these we do heartily and sincerely rejoice, and are ambitious of participating in the advantages which we may reasonably derive from them. If you Mr. Editor, had but directed your attention for a moment to take a glance of the Native world, you will be quite delighted to see the Natives rising from their savage habits and barbarous modes of living to gradual improvement in civilization, and you will observe that there is a vast difference between the generation of this age and that of 10 or 12 years ago. You may be pleased to see change from worse to better in dress, mode of life, &c. And the provinces have risen to half of their height. But all these are merely improvement in the body and outward circumstances. And the heart the inward man and the passions remain the same as they were ever since their birth. No inward changes are effected; no renewal of the heart—no removal of their former superstitions and customs, and nothing worthy of looking at; it is all outward shining and inward darkness. Here we should consider what it is that contributed to this change in outward circumstances. Is it not the Institutions appointed for the improvement of the heart? The heart therefore if it is not reasonably improved, the outward blessings will tend to heap up cursing upon the generation. When we take a round of this island no place passes before our eyes where there is no missionary establishment. The missionaries in every place exert their whole strength to turn this island to a state of perfect improvement, to which it was quite a stranger some years since. Let it be remembered by your readers that the spirit, which excited them to confer so much good upon this island, is the Spirit of Christ. The Spirit of Christ cannot be delighted with outward beauty only. Therefore the heart should be duly improved and its evil inclinations counteracted by the principles of true Christianity.

The design of natives who are somewhat acquainted with the principles of improvement is exclusively to make money, they would sell their honor, their caste, their religion, and even their soul, if they can get money. These circumstances, therefore, show that the blessings showered upon Jaffna will be turned into a curse if the people do not use the means they enjoy properly. In conclusion we feel assured that though fortune seems to smile upon the Natives of Jaffna in their outward appearance that this will avail nothing if there is a want of inward change.

Chundiculy, 1st, Oct. 1844.

Yours obediently,

C. S.

(Explanation of a verse requested.)

ஐயாவே,

நம்மை நாம் கடைக்கொற்றார்பீரென்றும் நம்மகத்தெழுந்த சந்தைகத்தை முற்றும் தீர்ப்பீரென்றும் அத்தீர்ப்பை நம்போ லொத்த மாணக்கர் கண்டு படிக்கவும் அத்தாலுண்டாகும் பயனை க்கொண்டு குழக்கவும் பண்ணுவீரென்றும் யாவர்க்கும் உபயோ கம் வருமென்றெண்ணுவீரென்றும் நம்பித் தங்கட்குத் தோத்திர ம் விண்டனம். தங்கணட்பையுஞ் சிரமேற்கொண்டனம்.

அச்சந்தைகம் யாதெனில், ஒரு நாட்பகல் நான் யாழ்ப்பாணம் திருவண்ணை நகரிலறங்கி இறங்கியபகலுறங்கி எழுந்திருந்த ஓர் நாளையிலே அஸ்தமன வேளையிலே நம்மோர் சினேகிதன் ஓர் பிரபந்தத்தைக் காட்டினார். அதற்கு வேதாந்த நவமணித்தீ பமென்ற பெயரையுஞ்சூட்டினார். அதிலுள்ள பாக்கள்வொன்றெ ன்வெனில்,

கண்ணுமாய்க் கண்ணின்மணியுமாயொளியாய்க் கருத்துமாய்க் கருத்தனுக்கெட்டாக் கருவுமாயுருவாயுருவாச்சூட்சிகாட்சி யாய் மாட்கியாயுயர்ந்த — விண்ணுமாய் விண்ணின் கதருடு மதியாய் விளங்கு நான் கெழுமுகைத்தோற்ற வித்துமாய் லீத்தின் மு தலுமாய் வேராய் வீனயெனுமரணமந் தன்மயமாய் — மண்ணு மாய்ப் புனலாய் வளியெரிவெளியாய் மாயையாய் மாயைவிட்டக ன்ற வடிவமாய் வடிவிராத திராமலனே வந்தின்தெனைத் தடுத்தாள் வாய்— எண்ணருளுளியாய்வருந் துதிக்கு மெழுந்நிருநசரையம் பதிவாழ் இறைவன்யென்று மெண்ணுத்தெழுந்த ஏகனேசேசு நா யகடன.

இப்பாலினுள் முதல் மூன்றடியும் சிவசமயத்தைத்துள்ளுக்குறிதராயும் இற்றடியொன்றுமெங்கள் கிறிஸ்துநாதருடைய மஹையை விளக்குறத யும் இருக்கின்றது. ஆகையால் இப்பார்விலு நமக் கெழுந்த சந்தைகத்தை நிவர்த்திசெய்வீர்களாக.

இப்படிக்கு,

வண்ணைநகர் பஞ்சாட்சரம் கடைச்ச வீட்சணம்பெற்ற கலவிப்பிரியன்.

மாணிப்பாய் சூஅாசசம்ஆ அற்பகிணு உஉது

கார்த்திகை.

சாதிமாதம். சார்த்திகை யச துரி முதல்.

Date	திருவிழா	வாரம்	நட்சத்திரம்	திதி.	யோகம்.	கரணம்.
14	க வி பூ	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1
15	உ வெ உ	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1
16	க ச தி	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1
17	சு து அ	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1
18	ரு து ச	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1
19	க செ பூ	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1
20	உ பு உ	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1
21	அ ர ர	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1
22	க வெ அ	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1
23	ய ச பர	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1
24	ய ச ரு	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1
25	ய உ த்	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1
26	ய ர செ	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1
27	ய ச ட	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1
28	ய ர வ்	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1
29	ய ர வெ	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1
30	ய ர க பூ	கா	சு	சு1	சு1	வி சு1

POET'S CORNER.

[The following piece of Poetry, from an American Paper, appears to have been suggested by the religious controversy at present going on there respecting the arrogant claims of a party in the Episcopal Church, one of whom lately declared in a public meeting that there could be no Church without a Bishop.]

THE BISHOP.

["The Bishop of your souls."—1. Peter ii: 25.]
 THE mitre rims a brow,
 Once pierced by thorns, O Church for thee;
 And if that sufferer is "no Bishop," thou
 A "Church" canst never be.
 His title, VERY GOD;
 His wondrous office to renew
 By toil and tears, and groans and blood—
 An empire, all untrue;
 His title, VERY MAN;
 In human flesh to walk below,—
 And, in fulfilment of redemption's plan,
 To exhaust the cup of human woe.
 "His birth was on this wise,"
 When bashful night had melted into morn,
 And where o'er Bethlehem arched the Syrian skies,
 Mortals were told, "The Christ is born."
 For psaltery was there,
 And all the melody of heaven,
 And strings and voices in mid air—
 Telling—"The Christ is given."
 "Glory! Glory! Glory!
 Good will has come to Earth
 Glory! Glory! Glory!"
 "Peace is born at Jesus' birth!"
 He from the manger came,
 In his simplicity rebuking kings,
 His looks were love; his words were flame;
 To friends what love! to foes what fiery stings!
 Hungered, athirst and faint,
 Thy Bishop by the poor was fed;
 Shunned, as polluted by the leper's taint,
 Where should he lay his head?
 Unmitred by the maniac crew,
 Uncrowned, unhonored, and beneath the ban;
 Scourged by the Roman; crucified by Jews;
 "Behold the man."
 The Murdered lives!
 The Buried triumphs over death and hell!
 "The man of Sorrows" wealth of blessing gives,
 Worlds may not buy nor sell.
 He rules the Church;
 He leads His "little flock!"
 For the poor way-side wanderer maketh search;
 And plants the feeble on a Rock.
 He takes the Infant up;
 When He "confirms," whose faith is not heaven-strong?
 The pearl of bliss in his communion cup
 Does not to Earth belong.
 The Omnipresent—He
 Is intercessor at the Court above;
 And where, below, are gathered 'two or three,'
 Hovers His wing of love.
 Whether where pilgrim dips
 His parched mouth in Oriental streams;
 Or where on sailor, worshipping mid-ships,
 Forgiveness beams.
 Whether in log-house, hid
 By the deep foliage of the western wild,—
 Or where the city spires do not forbid
 To enter Poverty's sad child.
 Come! thou of England's creed,
 Nursed in the lap of regal power—
 Come! thou, the exiled one of prayer and need,
 Cradled in trial's hour;
 CHURCHMAN! and PURITAN!
 Seeking alike his face;
 Who in hope's quiet or sin's battle-van,
 Perish, without His grace;
 Come! at His footstool fall;
 His children, are you not His own?
 His purchased? O 'tis sweet to give HIM all
 Who occupies the throne!

SINNERS WILL NOT BE SAVED.

Reason with them, they will not be convinced; set motives before them, they will not be persuaded; address their hearts, they will not be affected; appeal to their consciences, they will not be alarmed; endeavor to allure them to Christ by promises and invitations, they will not come; beseech them, weep over them, expostulate with them in the most affectionate and pathetic manner, set good and evil, life and death, heaven and hell, judgment and eternity, before them in every form, they make light of all, and go their ways, one to his farm and another to his merchandize. In vain have prophets prophesied, in vain has the Son of God appeared on earth, and spoken as man never spoke; in vain has the Eternal Father proclaimed from heaven, "This is my beloved Son, hear him;" still sinners will not hear; they will not come to Christ for Life; they will neglect the great salvation. Sin is committed against an infinite Being; against God, a Being infinitely powerful, just and good. The criminality of an offence is in proportion to the excellence and greatness of the person against whom it is committed. For instance, it is wrong for a child to strike a brother, should the same child strike his father, it would be incomparably more so. Were his father a king, possessed of every good quality, the act would be still more criminal. But God is our heavenly Father, the universal King, infinitely exalted above every human parent,—above every earthly monarch,—possessed in an infinite degree of every perfection which can entitle Him to the perfect love, confidence and obedience of his creatures. He is also the Author and Preserver of the very powers and faculties which we employ in sinning against him, and he has conferred upon us innumerable favors. Of course we are under infinite obligation to love and obey him; and therefore to violate these obligations, and to sin against such a Being, must be an infinite evil.

A DOMESTIC LESSON.

"A place for every thing and every thing in its place," said the patriarch to his daughter. Select a wife, my son, who will never step over a broomstick. The son was obedient to the lesson. Now, said he pleasantly, on a May-day, to one of his companions, I appoint this broomstick to choose me a wife. The young lady who will not step over it, shall have the offer of my hand. They passed from the splendid saloon to the groves; some stumbled over the broomstick, and others jumped it. At length a young lady stooped, and put it in its place. The promise was fulfilled. She became the wife of a wealthy and educated young man, and he the husband of a prudent, industrious and lovely wife. He brought a fortune to her, and she knew how to save one. It is not easy to decide which was under the greatest obligations. Both were rich, and each enriched the other.

WHO WROTE THE BIBLE?—A sabbath school Teacher gave out the following question to her class—"What proof can you assign that the Bible was written by good men?" A little girl 4 years old, rose and replied, "Bad men would not have written so much against themselves."

A Christian is like the firmament, and it is the darkness of affliction that makes his graces to shine out. He is like those herbs and plants that best effuse their odors when bruised.

TO OUR CORRESPONDENTS.

An article, containing strictures on the Notice of Rev. Mr. Coombs lately published in the Star, has been received, but its publication, would not, we think, subserve any useful purpose, and it is therefore declined; as is also a "Riddle," which has no good meaning.

We wish to take this opportunity to urge upon all our Correspondents to be courteous to each other in their discussions, otherwise we shall be under the necessity of rejecting their communications. We have taken the liberty lately to make large erasures in sundry papers sent us for publication because of the irrelevant and abusive language introduced into them. It seems almost impossible to a Tamil man, to appreciate the force of an argument, unless it is capped with tremendous abuse. And he who can string together the longest list of vulgar Tamil proverbs and apply them to his opponent in the way of abuse, is thought to be the cleverest fellow. It generally happens however, that those who are most skilful with such weapons are least skilful with an argument. We regret that insertion was given to one or two articles of this nature in Tamil, in late numbers of the Star. The writer, whose abuse is attempted in these articles, has generally written in unexceptionable language, and the temper of his pieces is well worth the study and imitation, of those who have shown their skill, much to their own discredit, in vituperation and abuse.

We desire to encourage our Native friends to write, on all articles of common interest, for our columns; and would try to persuade them that there is a method of writing and discussing on all subjects, which should not necessarily give offence to any one.

CONTENTS.

The difference between temporal and eternal things	201	Summary of Eng. Intelligence	204, 205
Caral—Missionary Enterprises in the South Seas	202	Summary of Tamil	206
On the influence of Tobacco	203	A Question in English Grammar	207
Satirical Poem on the superstitions of the Hindus.—Fables	ib.	Native Improvement	ib.
Hindu Testimony in favor of the Bible.—Superstitious opinions respecting Benares	204	Explanation of a verse requested.	ib.
Golden rules for News-papers Correspondents	ib.	Punchangam	ib.
		Poet's Corner—The Bishop	208
		Sinners will not be saved	ib.
		A Domestic Lesson	ib.
		Who wrote the Bible	ib.
		To our Correspondents	ib.